8. Årg. MARS 1903. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Från stormötet i Tong cheo-fu
den 8—10 nov. 1902.

Innehåll:

Den rättlärdige skall lefva af tro. — En minnesteckning öfver Johanna Hunderes sista dagar. — Southampton—Port Said. — På Han-floden. — Meddelanden från Redaktionen. — Brefafdelningen. — Våra inföddes afdelning. — Tacksägelse- och böneämnen för d. 14 mars. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Den rättfärdige skall lefva af tro.*

Text: Ebr. 10: 38.

»*Den rättfärdige skall lefva af tro*», *och* »*Om han undandrager sig, skall han icke behaga min själ.*» Ebr. 10: 38.

En Herrens tjänare yttrade för några dagar sedan: »Tänk, huru litet vi i själfva verket tro Gud!» Sedan har jag ofta tänkt på det ordet. Vi *bedja* till Herren; *tro* vi, att han hör, hvad vi bedja? Vi *vänta* efter Guds hjälp; *tro* vi verkligen, att den skall komma? Någon hade bedt till Gud om en viss sak; följande dag sade han: Men jag undrar, om Gud skall göra det. En annan, som hörde hans yttrande, sade då: Har du icke bedt till Gud därom, har du icke anförtrott det åt Gud?

Det är ett allvarligt ord detta: Den rättfärdige skall lefva af tro. Guds Ande sade det redan i gamla testamentet, och han upprepar det nu här i nya testamentet. Och han tillägger en allvarlig varning i samma vers: »Om han undandrager sig, skall han icke behaga min själ». Hvar och en af oss, som bekänner sig tro på Herren, behöfver verkligen bedja honom: O, hjälp mig att öfva tro i mitt lif! Vi förstå af detta ord, att det icke finns något undantag i Guds rike, utan att Herren har gifvit alla i detta rike denna förmånsrätt *att få lefva af tro.*

»Den *rättfärdige* skall lefva af tro», heter det. Och vi veta, af hvad aposteln Paulus skrifver i Rom. 5:e kap., att den rättfärdige är den, som blifvit rättfärdiggjord genom tron på Jesus Kristus, och som har frid med Gud. Det är sålunda här icke fråga om några särskilda personer, några, som vi kalla troshjältar i Guds rike, eller som innehafva någon särskild ställning i det riket, för hvilka detta »att lefva af tro» skall vara karaktären och lifvet, utan det gäller hvar och en, som hör Guds rike till. Därför heter det ock i Ebr. 11: 40: »På det att de icke utan oss skulle varda fullkomnade.»

Sålunda är detta ord sagdt till dig och mig, vi, som bekänna, att vi tro på Kristus. Vi få *lefva af tro.* Vi fatta ofta detta ord så, som skulle det vara några vissa Guds barn, som skulle särskildt utmärka sig för tro. Vi hafva läst om George Müller i Bristol, och vi känna till hans tro. Men han bekänner själf i en lefnadsteckning, skrifven öfver honom, att det ändamål, han ville vinna med sitt lif, icke var något annat än att visa alla Guds barn, *att Gud höll att lita på.* Gud hade kallat honom att, i det arbete han utförde, visa detta, och han hade äfven fattat det som sin uppgift. Det var nog en sann blick, han hade på sitt lif och ändamålet med detsamma.

Men om nu så är, finns det då någon lefnadskallelse, någon uppgift här i lifvet, där icke du och jag, om vi af Gud blifvit ställda där, på samma sätt kunna med vårt lif vittna om, att Gud är trofast, d. v. s. lefva trons lif? Har Gud satt någon af de sina i en sådan ställning, att han eller hon icke kan öfva tro i den mening, som aposteln här talar om? Vi se så ofta på andras lefnadskallelse och glömma vår egen. Vi se så ofta på, hvad andra vunnit, och glömma, att Guds kallelse till oss är likadan: samma kallelse och samma väg. Vi se ock af Guds ord, att Herren är särskildt angelägen att få fostra tro hos de sina. När Jesus stod vid Lasari graf och hade ett samtal med Marta, talade han underbara, på innehåll rika ord till henne. Han slutade då med en direkt fråga: *tror du det?* Han ville därmed säga: stanna nu och tänk efter; tror du det? Och hvart vill han komma med sin fostran? Jo, han vill komma därhän, att vi skola kunna lefva trons lif — »den rättfärdige skall lefva af tro» — ett lif, som icke får afbrytas, *ett beständigt lif i tro,* ty ett lif, som afbrytes, är *död.*

Detta är Guds väg med hvar och en af oss. Det är därför han har oss i skola här på jorden. Han vill fostra dig och mig till tro. Gud sänder missionären ut på missionsfältet, icke blott för att han skall vara ett vittne om honom för hedningarna — det är en *stor* uppgift —, utan äfven för att missionären själf skall få öfva sig i tro. Han sände Abraham till Kanans land och lät honom genomvandra det många gånger, för att han under dessa vandringar skulle få fostra honom i tro. Och Abraham förstod det. Han byggde ett altare, heter det, och åkallade Herrens namn. På hvarje plats, där han stannade, stillade han sitt hjärta inför Gud, på det han skulle kunna taga emot och behålla, hvad Gud genom sin fostran gifvit honom. Om vi betrakta, huru Gud fostrat sina heliga, se vi, att han genom denna fostran velat bringa dem därhän, *att de skola hafva allt i Gud.* En af Guds heliga skrifver: *Alla* mina källor äro i dig. Det finns ingen af Guds folk, som icke har *några* källor i Herren. Men må vi icke stanna, förr än vi hafva *alla* källor i honom! Att hafva någon källa i sig själf eller i en annan människa, det är en styggelse för Gud. Huru viktigt är det icke, att vi i vårt dagliga lif besinna detta! Huru viktigt att vi se efter, om alla våra källor äro i Gud, eller om vi äro ouppmärksamma under Guds fostran af oss och dröja vid våra egna källor i stället för att följa honom till hans källor. Huru viktigt är det icke, att under vårt missionsarbete i Kina alla våra källor få vara i Gud. Annars blir vårt arbete icke ett *trosarbete,* annars blir missionärens lif icke ett *troslif,* och annars blir icke heller det lif, som väckes där ute på missionsfältet, ett sådant troslif, som Gud vill hafva det.

Älskade vänner, bedjen till Gud för oss, att alla våra källor må vara i honom!

Abraham hade skilt sig från Lot, han hade offrat det bästa af Kanans land åt honom, och sedan hade han befriat honom ur de hedniska konungarnas händer. När han sedan vände tillbaka, mötte honom två konungar, Sodoms konung och Melkisedek, konung i Salem, i Savedalen. Sodoms konung erbjöd Abraham lön, för hvad han gjort. Men han vägrade att taga emot den. Han offrade den. Melkisedek erbjöd honom välsignelse från Gud, den välsignelse han kunde öfverbringa från fäderna, Sets välsignelse, Noas välsignelse. Och

* Föredrag af missionär *Erik Folke* vid Svenska Missionens i Kina höstmöte i Florakyrkan den 28 sept. 1902.

Abraham tog emot denna välsignelse som en gåfva af Gud. Då möter Herren Gud själf Abraham och säger till honom: »Jag är ditt beskärm och din ganska stora lön». Eller med andra ord: Kom ihåg, Abraham, att du har *allt* i mig.

Då Jordandalen lockar oss med sin bördighet, eller då andra frestelser tränga sig inpå oss, må vi komma ihåg detta ord: *allt i Gud.* Det är *trons* väg. Försaka gärna allt det andra, det är ingen förlust. Det var endast på denna väg Abraham kunde offra Isak, därför att han hade allt i Gud. Hade han icke haft det, kunde han icke hafva bragt ett sådant offer. Ty det är alldeles omöjligt för faderskänslan att utan tro göra en sådan gärning. Därför kunde ock Paulus säga: Jag räknar allt såsom förlust mot det att känna Kristus, att äga Kristus.

Men med sin fostran vill Herren äfven lära oss, att allt skall vara *genom Gud* eller *i Guds kraft.* Ack, älskade, huru mycken köttslig kraft finns icke i vårt lif! Hur mycken naturlig kraft vilja vi icke sätta in i vårt andliga lif eller trons lif, särskildt när det gäller verksamheten för Herren. Men att så göra, det är att bygga med trä och hö, som måste brännas upp. Besinna dock hvilken förlust, om resultatet af vårt lif skall lämnas åt lågorna att uppbrännas och förstöras. Men Herren vill fostra oss så, att vi må slippa göra den förfärliga och förödmjukande erfarenheten på den sista stora dagen. Han vill genom sin fostran föra oss därhän, att vi må kunna utföra allt i honom.

Patriarken Jakob hade från ungdomen varit mycket angelägen att få del af välsignelsen. Och vi veta, på hvilka vägar han sökte nå sitt mål. Han ansåg den vara värd att eftersträfvas. Men han sträfvade efter den i köttslig, i naturlig kraft och klokhet. Det var Abrahams välsignelse, han ville få, det var löftena till fäderna, han ansåg dyrbarare än allt annat. Så var det icke med Esau. Men Gud måste möta Jakob vid bäcken, och han måste slå hans höftpanna, så att den förtvinade. O, vänner, äfven för oss är välsignelsen det dyrbaraste! Men genom hvilka medel söka vi ernå den? Söka vi erhålla den på den egna vishetens väg eller på *trons* väg? Gud möter oss många gånger vid bäcken, men har han ock fått slå vår höftpanna, så att den egna kraften försinat, och har han fått komma med sin kraft? På det sättet vill Herren lära oss att tro.

Jag tänker särskildt på vårt missionsarbete i Kina. Måtte Gud bevara oss, eder som ären delaktiga däri genom förbön och intresse, och oss därute, som blifvit delaktiga i detsamma genom personligt arbete, måtte Gud bevara oss, så att det icke blir ett arbete i egen kraft, utan att det blir ett trons arbete, som Gud kan välsigna! Det är fara för, att vi låta oss nedslås af tidsandan, som har en förfärlig makt öfver oss.

Endast för några dagar sedan hade jag ett samtal med en kina-missionär, och han berättade något, som mycket bedröfvade mig. Han sade nämligen, att genom de sista händelserna därute många af Guds folks hjärtan blifvit mycket atkylda, och att intresset kallnat. Särskildt var detta förhållandet i England, där ett visst missionssällskap haft att genomgå svåra pröfningar just af denna orsak. Vi komma ihåg Moses, där han stod vid Meriba. Israel knorrade mot honom och han själf förleddes till otro. Och i sin otro misströstade han ett ögonblick om, att Gud skulle kunna hålla sina löften, gifva Israel Kanans land och behålla det som sitt folk. Hvad blef följden af denna hans otro? Gud vägrade honom själf inträde i löftets land. Moses öfverväldigades af den förfärliga ande, som härskade bland folket. Han betraktade folket, såg för dess skull omöjligheterna så stora, glömde löftet, glömde Gud, förnekade honom i otro inför hans folk och gick så själf miste om Kanans land.

Vänner, må vårt missionsarbete vara *ett arbete i tro!* Och må Gud bevara oss från att begå samma misstag som Moses eller att råka ut för samma kyla, som vi hörde om från England! Må vi få nåd att i tro gå framåt och *segra!*

Gud vill också genom sin fostran af oss föra oss därhän, att vi *i allt må lefva till Guds ära* eller, såsom Paulus säger, att allt må blifva till Guds förhärligande. Detta är trons väg. Vi hafva nyss hört, att det finns — och vi känna så väl till det — frestelser att förhärliga sig själf i sitt lif med Gud och för Gud. Hvilken förfärlig, hvilken farlig frestelse är icke detta! Må Gud hålla oss vakna öfver den frestelsen i vårt eget dagliga lif, och må han hålla oss vakna öfver, att den frestelsen kan komma till oss äfven i vårt arbete för honom.

När Gideon tågade ut mot midianiterna, tillät Gud honom att föra med sig endast 300 man, för att Israel icke skulle säga: *min* hand har gjort det. Hafva vi förstått Guds ledning med oss, när den mången gång synts underlig? Hafva vi förstått, att han velat förekomma, att i vårt hjärta den tanken skulle uppstiga: *min* hand har gjort det?

Jag blef i dag påmind om ett ord af Herren: *allt* samverkar till det bästa. Så låter Gud allt samverka därtill, att vi skola kunna lefva trons lif eller lefva af tro. — Jag kommer ihåg, att den nitiske missionsvännen dr Pierson särskildt angående missionsarbetet en gång yttrade: »det är fara värdt, att vi med vår missionsstatistik, med vårt myckna ordande om, hvad vi uträttat, uppresa en efesiernas Diana midt i Guds församling. Må Gud få hjälpa oss, så att vi, när vi få vara med i arbetet, äro med till *hans* ära och icke till vår egen!

Om jag icke misstager mig, synes nu en särskild fara vara för handen i Kina, den nämligen att människorna där söka förhärliga den europeiska kulturen, den mänskliga förmågan. Skall Gud tillåta, att hans ära tages ifrån honom? Nej. O, må *vi* vara med på den sida, där Gud förhärligas! Må Herren genom sin Helige Ande få föra oss därhän, att han har oss på trons väg och för oss fram till trons mål, den fulländade frälsningen. Då skola vi få glädjas och fröjdas vid hans uppenbarelse.

Vi hafva nu snart hela vår syskonskara åter ute i Kina. Endast några få äro hemma, och de skola nu taga afsked af vännerna här. Älskade

vänner, bedjen för oss, att vårt arbete därute måtte blifva *ett trons arbete*, att vår väg måtte blifva *trons väg* och vårt lif *trons lif* bland kineserna, så att också frukten af vårt arbete måtte blifva *trons frukt!* Herren har i sin underliga ledning med oss under den sista tiden ofta påmint oss om detta: den rättfärdige skall lefva af tro. Och vi hafva fått stanna vid det, att Herren säger, att den rättfärdige skall *lefva*. Han skall icke gå under, icke komma på skam. Lifvet skall icke blifva svagare, utan det skall *utvecklas* på den vägen. Han skall få lefva af tro. Ja, vi få lefva af tro, tills vi en gång framträda i den fulla åskådningen af vår Frälsare. Och då skola vi få erfara, att vi aldrig trott honom för mycket, aldrig trott honom för ofta. Må Gud få välsigna oss, så att vi lefva af tro hvar och en i sin gärning och kallelse för hvarje dag! Amen.

En minnesteckning* öfver Johanna Hunderes sista dagar

af *Thora Hatrem.*

»*Fader, förhärliga ditt namn.*» Joh. 12: 28.

Vår kära, dyrbara Johanna har gått hem. Hon fick nåd att förhärliga sin älskade Herre både i lif och död. Låtom oss tacka honom för detta. Det var den 4:de juni kl. 10 f. m., som Jesus hämtade henne till sig. Låt mig nu berätta om allt, ty det var så obeskrifligt härligt. På f. m. den 3 juni voro både broder Blom och Christine hos henne; hon var litet orolig och feberaktig samt törstade mycket. Vi voro äfven tillsammans alla en stund inne hos henne och bådo till Gud, ty hon hade uttryckt en önskan därom. Själf kämpade hon med i bönen. Kl. 2 aflöste jag de andra, satt och viftade öfver henne hela tiden, ty det var tämligen varmt. Efter en stund började hon att tala på samma sätt, som hon gjort under hela sin sjukdom. »Det var så skönt att riktigt få tala ut», sade hon.

»Hälsa far och de andra, att de icke skola sörja, det är min vinning, om Herren kallar mig hem.» »Ja, Maggi, ja, jag håller mycket af Maggi, men Herren skall nog sörja för henne.» (Detta var en liten brorsdotter, för hvilken hon sedan moderns död varit i mors ställe.)

»Pappa längtar så denna sista tid att få gå hem.» »Ja», sade jag, »kanske I fån följas åt.» »Ja, jag tror, att han är hemma nu.»**

»Tänk att få se *honom*, som min själ älskar! O, hvad jag skall prisa honom och kasta min krona ned för hans fötter! Inför honom är glädje tillfyllest!»

»Vi hafva haft mycket gemensamt, vi två, men vi skola snart mötas.»

Jag svarade: »Då är jag väl icke färdig ännu, eftersom jag skall lämnas kvar.»

»Men *det* är också nåd», svarade hon.

Vi talade också om, huru godt det är, att Herren alltid tager hem de sina i rätt tid, och Johanna sade, att han länge hade förberedt henne därpå. »Jag är så glad, att jag fick komma till Kina, så glad att jag fick komma upp hit.» Jag sade: »Jag är också glad, att du fick göra den där resan till byarne.» »Ja», sade hon, »jag hade en härlig tid där.»

En gång sade hon: »Tänk, att mitt lif skulle blifva så kort, men allt är väl. Kanske Jesus kommer snart, det är så underligt, att jag skulle gå hem förut.»

Med förvånande klarhet och sinnesnärvaro tänkte hon på allt. Då jag sade, att hon måhända ansträngde sig för mycket, svarade hon: »Kanske jag icke behöfver mina krafter mera på jorden.» Jag sade henne, huru glad jag var öfver att få vara hos henne, och att hon alltid hade varit mig till välsignelse, hvarpå hon svarade: »Tack, snälla Thora, ja, Herren har så mycket att lära oss.» Hon talade också om, huru förtjust hennes far varit öfver att hafva fått hennes första bref från Üin-ch'eng. Kl. 5 ville hon, att Christine skulle komma, ty hon fick liksom sensträckning i benen. Det gick dock snart öfver. Broder Blom kom sedan på att gifva henne en sorts massage, som bragte henne lindring. Han var sedan ensam med henne en timmes tid, och Fredrika var också inne hos henne en liten stund. Efter aftonmåltiden voro vi alla tre, herr Blom, Christine och jag inne hos henne en liten stund. Hon låg obekvämt, så vi flyttade henne öfver till den andra sängen. Det tyckte hon var så skönt, sade hon, hon låg nu så bekvämt och godt. Broder Blom och Christine vakade den första delen af natten från half 11—half 6, Christine sist. Johanna hade ej varit fullt redig och talade ibland litet osammanhängande men var annars stilla. Då Christine kom in, förändrade de hennes ställning litet, sedan låg hon så stilla och sof äfven något. Därefter ökades hennes törst, och snart märktes åter, att hon icke var fullt redig. Hon bad Christine bedja Gud, att hon måtte kunna andas lättare. Christine frågade henne, om Jesus hade gifvit henne något särskildt ord. Hon svarade, att de på aftonen hade läst om, huru Jesus uppväckte änkans son i Nain. Det var en förväxling. De hade läst om Elias vid Kerit, och om huru han uppväckte änkans son i Sarepta.

Kl. half 4 kom jag in. Vi kände då, att något förestod, så Christine satt kvar. Johanna blef då så angelägen om, att hon skulle hvila, hvarför Christine lade sig på den andra sängen. Icke heller detta tillfredsställde henne. Hon ville nödvändigt, att Christine skulle gå in i sitt rum och lägga sig för att kunna sofva bättre. Denna sade då: »Du vet ju, huru godt jag alltid brukade sofva hos dig förr, och om jag försökte att sofva annorstädes, så gick det icke.» »Ja», svarade hon, »men det är ju olika med dig, som varit här hela natten.» Hon talade om Fredrika: »Stackars liten, hon var här två gånger i natt». Senare blef hon åter orolig, men hela tiden låg hon och ropade till Herren. En gång sade hon: »Tack, käre Jesus, det är din nåd». Kl. half 7 skickade jag efter broder Blom, för att han skulle aflösa mig litet. Efter frukosten var jag ute på köksgården, då det kom bud efter mig. Kl. var då 8,50. En märkbar förändring hade inträffat, och vi sågo, att hon snart skulle få bud att ingå i hvilan. Hon var därefter till hälften medvetslös; jag tror icke, att hon led mycket, ty hon hade förut sagt, att halsen var mycket bättre. Vi fort-

* Se fröken J. af Sandebergs bref sid. 25.

** Hennes fader, predikanten Hundere, dog några månader efteråt. *Not af Red.*

satte att då och då gifva henne en sked mjölk eller körsbärssaft; det hade vi gjort sedan förra aftonen, och det tyckte hon gjorde så godt; hon blef mera torr efter vatten. Vi stodo eller sutto alla omkring henne, äfven kineserna fingo lof att komma in, ett par i sänder. Evangelistens hustru, Kao-ta-Sao, stod på hennes högra sida. Plötsligen sade Johanna: »Det har kommit en till där.» »Det är ju Kao-ta-Sao, Johanna», sade jag. »Kao-ta-Sao», sade hon långsamt, sträckte upp handen och klappade henne på kinden. Det var det sista ord, hon sade, den sista handling, som hon utförde på jorden. Hon älskade kineserna.

Den sista kampen var kort och lätt, det var nästan, som om hon somnade. Kl. var då 10,40 f. m.

Jag vet, att I förstån, hvad det var för mig att mista henne. Vi hade vuxit så tillsammans. Herren styrke oss, att vi må få nåd att komma ihåg hennes vinning och glömma vår förlust. Låtom oss bedja, att *Jesus* må få den plats, som hon efterlämnade tom i våra hjärtan, så att *han* därvid må få mera rum.

Systrarna Emma och Christine klädde henne, emedan mina krafter voro slut. Hon blef klädd i sin kinesiska dräkt, det var ju den, som hon älskade mest. Hon var så ljuflig, där hon låg. Fredrika fotograferade henne och oss ute på blomsterrabatten på gården. Hon fick en vacker kista, ehuru den var kinesisk — den var hvitmålad, och hon tyckte alltid så mycket om hvitt. Vi vadderade den inuti och klädde den med hvitt tyg. Hon hade en liten kudde med broderadt öfverdrag på, som hon fått af sin älskade vän Kamilla; den hvilade hon på. Kistan såg alldeles ut som en säng, och det var endast, som om hon lagt sig ned för att hvila. Den 5:te juni mellan kl. 8—9 buro vi henne själfva ned och lade henne i kistan. Kineserna samlades, och vi sjöngo den sista sång, som vi sjungit tillsammans på jorden: »Jesu ling o» — »Han leder mig; hvad himmelsk tröst» — sedan läste broder Blom Rom. 8: 9—11 och Fredrika Fil. 3: 20, 21. Sedan vi bedit, lade vi på locket. Vi kunde inga blommor få, men Christine band en krans af cypress, som vi slingrade rundt omkring kistan. Kineserna buro ut henne till missionens grafplats, där vi dagen förut hade varit för att utse hennes hvilorum. Man hade sått hvete öfver hela platsen. *Hon var själf ett hvetekorn.*

Männen gingo, men efter kinesisk sed åkte vi och kvinnorna dit ut. Grafven var gräfd på ett sätt, som alla förmögna bruka i Kina, nämligen först en vanlig graf rakt ned och sedan vid hufvudsidan en grotta in i jorden. Vi tyckte alla, det var så skönt, att hon blef begrafven alldeles som Jesus. Hon hade själf en sådan förkärlek för grottor, (vi bo nämligen ofta i grottor under den starkaste sommarvärmen i Kina). Vi funno där på marken ett slags vackra skära blommor, som flera af oss, däribland äfven kineserna, lade på kistan. De satte ned henne, och vi sjöngo en kinesisk sång — »O, Jesu kär, jag älskar dig, att du ditt lif gaf ut för mig.» Broder Blom talade öfver 1 Tess. 4: 13—18 och hänvisade till 1 Kor. 15: 47—57 samt Kol. 3: 2—4. Han berättade för kineserna om hennes lif, talade om vårt hopp samt bad dem alla att begynna tro på Jesus. Till slut bådo vi och sjöngo på kinesiska: »Hem, hem, mitt kära hem». Riktigt många voro samlade, och de voro ovanligt stilla. Så sköto de in kistan i den lilla hvilokammaren och murade igen dörren.

Herren styrkte oss så förunderligt. Jag fick, innan vi kommo till grafven, af Herren de ord, som stå i 1 Kor. 29: 14. Enl. den engelska öfversättningen lyda de så: »Af ditt eget hafva vi gifvit dig.» Hon var ju hans egen dyrköpta brud, skulle vi då icke med glädje låta honom taga henne till sig för att vara där han är? Då vi lämnade grafven, sade broder Blom: »Gå in, mitt folk, i dina kamrar och slut dörren igen efter dig. Göm dig för ett ögonblick.» Es. 26: 20.

Herren gör allt väl. Måtte hennes ande falla på oss, som äro kvar, och måtte han uppväcka villiga hjärtan till att ställa sig i ledet i hennes ställe. Hon tänkte ända in i det sista så mycket på provinsen Honan och talade till och med i feberfantasierna därom. Det ser underligt ut, att Herren skulle taga henne till sig just nu, men han vet bäst. Hennes arbete var fullbordadt, och nu hvilar hon. Det är härligt att se, att klippan, Kristus, håller i lifvet och i döden.

Vi hade ibland så välsignade samtal under hennes sjukdom. Af allt framgick, att det var endast *nåden*, som hon förtröstade på, och att den var nog, ja, mer än nog för henne. Under vårt sista samtal talade vi också om, att vi hade kommit till korta i så mycket. Då utbrast hon så triumferande i en af sina älsklingsverser:

»Det förflutna under blodet,
Korset skyler synden min,
Uppå Jesus jag förtröstar,
Och Guds vilja den är min.»

(Öfvers. fr. eng.)

Southampton—Port Said.

Ombord å ångaren »Hamburg» den 28 jan. 1903.

Kära missionsvänner!

»*Hafven tro på Gud!*» Mark. 11: 22.

Under sista tiden af min vistelse i London och under utresan till missionsfältet har Herren åter och åter tillropat mig dessa uppmuntrande ord: »Haf tro på Gud!» Allt djupare och djupare har jag under Guds fostran lärt känna min egen vanmakt, lärt inse, huru i grunden fattiga och hjälplösa vi äro i oss själfva. Alla de hjälpkällor, som tyckas ligga fördolda i det mänskliga lifvet med allt dess arbete och alla dess sträfvanden, äro utan Guds välsignelse blott vanmäktiga försök, hvilka på sin höjd kunna frambringa ett sken af framgång — aldrig verklig evighetsfrukt. Hvilken stor visdom ligger icke förborgad i kännedomen om den mänskliga naturens fullkomliga vanmakt i kampen för det goda och ädla, i striden för Guds rikes tillkommelse. Men Gud ske tack! I samma mån, som vi lära inse vår egen vanmakt, få vi också lära känna Guds allmakt. »För Gud är allting möjligt!» Matt. 19: 26. Alla äro vi såsom Jesu Kristi stridsmän kallade till trons goda kamp för Guds ära och hans rikes tillkommelse. Vi hafva ingen rättighet att säga: »Vi kunna icke strida för Herren, ty vi hafva ingen förmåga, inga krafter därtill». Nej, vi måste visserligen ödmjuka oss inför Herren, erkännande vår egen vanmakt, men vi måste på samma gång i tron blicka upp till vår Gud och taga

emot af hans allmakt. Och samme Gud, som gaf seger öfver 135,000 midianiter åt Gideon och hans 300 män, utrustade endast med trumpeter, tomma krukor och facklor — utan stridsvapen — på det att för dem hvarje möjlighet att förlita sig på något annat än på Gud allena skulle vara utestängd — samme Gud skall ock gifva oss seger. Hvilka djupa möjligheter till ett framgångsrikt och fruktbärande lif i Herrens tjänst ligga icke fördolda i en sann kännedom om vår egen vanmakt och om *Guds allmakt!* Herren öppne mer och mer våra ögon och hjärtan för dessa stora men ofta så svårlärda sanningar! Då skall vårt arbete i Herrens tjänst bära rika frukter. »*Varen i bönen ihärdige!*» Rom. 12: 12. »*Hafven tro på Gud!*» Mark. 11: 22.

Och nu några blad ur minnesboken från min resa ut till Kina. Hvad jag längtat och väntat efter den dag, då jag skulle få anträda färden till det land, dit Herren kallat mig såsom sitt sändebud! Visserligen har jag varit mycket nöjd med och tacksam för min vistelse i England, men mitt längtans-land har dock varit »Sinims land». Och så kom tiden för afresan. Måndagen den 12 januari samlades vi, broder Wester och jag tillika med tre andra utgående missionärer samt hemmavarande arbetare från fältet och missionsvänner omkring Herrens bord för att där hämta kraft och styrka före vår afresa. På tisdags eftermiddagen lämnade vi — dr och mrs Hogg, deras tre småttingar samt Wester och jag — »C. I. M:s Home» för att med tåg från London anträda resan till Southampton, hvarifrån vi följande dag, onsdag den 14, på middagen styrde ut till hafs med N. D. L:s stora ångare »Hamburg». Det var en strålande klar dag men kall som en vinterdag i högan nord, då vi lämnade England, och allt tycktes likna sig till en god och angenäm resa. Färden genom Engelska kanalen och Biscayabukten aflopp tämligen lugnt, ehuru vinden allt emellanåt tjöt och hven i tåg och tackling.

På fredagen fingo vi spanska kusten i sikte. Den första anblicken af Spanien är mycket intressant. En ändlös rad af höga berg och höjder resa sig upp ur hafvet och sträcka sig inåt landet, försvinnande för ögat i en blåaktig dimma. Portugals kust blef snart synlig, och med den förändrades ock sceneriet. Under det ångaren på afstånd följde utefter portugisiska kusten, som dunkelt framträdde mot hafvet, mötte vi då och då små vackert målade fiskare- och lotsbåtar, hvilka käckt styrde ut till hafs. När vi lördag morgon kommo upp på däck, var vädret lugnt och stilla, solen sken strålande och värmande från en klarblå himmel — en riktig nordisk vårdag. Fartyget följde fortfarande utefter Portugals kust, och allt i land kunde tämligen tydligt urskiljas; här syntes en fästning uppe bland bergen, där reste sig högt öfver hafvet ett fyrtorn, byggdt på Cape St. Vincents spets; strax därefter signalerades vi från ett signaltorn, flaggorna hissades upp och ned, allt urskildes klart och tydligt. Vi lämnade nu mer och mer Portugals kust, som snart aftecknade sig som blott en blåaktig rand och slutligen alldeles försvann för våra blickar. Nu styrde ångaren ut i Cadizbukten och satte kurs rakt på Gibraltar sund.

Söndagens morgon anlände vi till Gibraltar. Tråkigt nog låg en tät dimma lägrad öfver toppen af den väldiga klippan, som reser sig upp ur hafvet till en höjd af 1,361 fot. Anblicken af Gibraltar kunde således icke blifva den bästa, i synnerhet som regnet därtill störtade ned ganska häftigt. Då jag såg den väldiga klippan med dess starka befästningar, flögo mina tankar genast till 62:dra psalmen: »Allenast Gud är min klippa — han är min borg», Ps. 62: 3. Huru lugnt och tryggt är det icke att hafva sitt fäste i Gud, den Allsmäktige! Inga lifvets stormar och växlingar förmå att rubba den klippan; såsom den från evighet stått, så skall den ock i evighet stå, trotsande alla försök att bryta den ned samt skyddande och hägnande alla dem, som tagit sin tillflykt till densamma.

Från Gibraltar fortsattes resan ut i Medelhafvet åt nordost utefter Spaniens kust. Sierra Nevadas väldiga bergskedja var synlig, så länge vi höllo oss i närheten af kusten. Men snart sågo vi åter endast himmel och haf. Närmaste målet för resan var nu Genua. När jag tidigt onsdagsmorgonen (den 21) vaknade och fick höra, att vi just höllo på att löpa in i Genuas hamn, skyndade jag upp på däck, nyfiken att få se något af den gamla italienska handelsstaden, så rik på minnen från fordomtima makt och glans. Det var en pittoresk syn, som tedde sig för mina blickar, då jag i den arla morgonstunden fick den första anblicken af Genua. Staden syntes ligga inbäddad i ett enda ljushaf; hvart jag skådade, såg jag ljus, ljus. Det hela syntes mig som en ofantlig, praktfull illumination.

Efter frukosten gick jag upp på däck för att i dagsljuset se staden. Det var en storslagen tafla, jag nu hade framför mig. Ofvanför den halfcirkelformiga hamnen, fylld af ångare och segelfartyg, utbredde sig Genua med dess ståtliga byggnader, palats och kyrkor samt med en bakgrund af terrasser, trädgårdar och väldiga bergshöjder. Snart blef det lifligt ombord; bullret från vinscharne, skriket och larmet från småbåtarne rundt omkring, ciceronernas ihärdiga erbjudanden om vägledning m. m. — allt blandade sig samman till en mindre harmonisk musik. Vi lämnade ångaren för att göra en rundtur genom staden. Vårt sällskap bestod af 16 personer, de flesta missionärer; glada och förväntningsfulla anträdde vi färden. Det var just icke någon sydländsk värme i Genua denna dag, tvärtom var det bitande kallt som en äkta januaridag hemma i Sverige. Men himlen var klar och blå, och solen lyste så vänligt och mildt liksom uppmuntrande oss att icke låta oss afskräckas af kylan.

Först styrdes kosan till den gamla stadskatedralen, en praktfull byggnad af hvit och svart marmor, uppförd på 1100-talet. Då vi trädde in, lågo personer här och där på knä i bön framför helgonbilderna; prästerna läste sina böner, några af de i mässan deltagande sutto småpratande med hvarandra, andra åter räknade pärlorna på radbanden — allt gaf ett vemodigt och dystert intryck af en skef och förvänd gudsdyrkan. Med elektrisk spårvagn färdades vi därefter genom staden till »Campo Santo», den för sina mästerliga skulpturalster väl kända begrafningsplatsen. Öfver 900 byster och statyer, konstverk i marmor och brons, bilda här ett af de förnämsta konstmuséer i sitt slag. Det är förvånansvärdt att se, huru mästerligt såväl sorg öfver döden som glädje öfver uppståndelsen är återgifven i många af dessa marmoransikten. I estetiskt hänseende var det en njutning att betrakta alla dessa konstverk, men det hela kvarlämnade dock hos mig ett vemodigt intryck af yttre skal utan kärna, af tomhet och af formalism. Nästa mål för vårt besök var »Castellacio», en utsiktsplats, belägen omkring 1,000 fot öfver hafvet

Härifrån hade vi ett det härligaste panorama öfver staden och dess omgifningar. Sedan vi besökt ett af de åldriga palatsen, nu inredt till ett konstmuseum för de gamla mästarnes målningar, begåfvo vi oss åter ombord, nöjda och belåtna med vår dag i Genua.

Följande dag vid 10-tiden på förmiddagen lättades ankaret, och »Hamburg» styrde åter ut till hafs. Där vi ångade fram utefter Italiens kust, hade vi en storslagen vy. Liguriska Apenninerna reste sina snöhöljda tinnar majestätiskt upp öfver Medelhafvet, som låg där nedanför med sin klara blå yta, blänkande i solskenet. Då jag blickade upp mot den väldiga bergskedjan, iklädd sin hvita skrud, syntes den mig såsom en symbol af renhet och kraft, en förebild i naturen af hvad vi alla med Guds nåd borde vara: klippor, iförda Kristi rättfärdighets hvita dräkt och delaktiggjorda af hans gudomliga kraft, stenar, med hvilka Gud kunde uppbygga sitt heliga tempel. Det vackra bergsceneriet hade hela dagen tilltalat mig, men mest fängslande syntes det mig fram på eftermiddagen, då aftonsolen kastade sina strålar öfver detsamma. Där de snöhöljda Apenninerna lågo, begjutna af den nedgående solens glans och skiftande i en egendomlig färgton af silfver och guld, minde de mig om min barndoms fé- och sagoland. Sedan mörkret inbrutit, passerade vi Elba, som dunkelt kunde urskiljas. Mina tankar gingo tillbaka till den tid, då det franska stridslejonet — Napoleon I — flydde från den lilla ön för att åter sätta Europa i skräck. Tankarna flögo till fången på St. Helena och dröjde vid det yttrande, som Napoleon en gång fällde, då en af hans officerare uttalade sig i antikristlig riktning. »Jag känner människorna», lär han nämligen hafva sagt, »och jag har haft erfarenheter i världen och är öfvertygad om, att Jesu Kristi lif och lära äro sanning och verklighet; Jesus allena är verkligen stor, och under det jag nu sitter här förgäten af alla, finnas millioner människor, hvilka i dag äro redo att dö för honom.»

Det var fredagsmorgonen (d. 23); vi närmade oss mer och mer neapolitanska bukten. Vid inloppet till densamma passerades öarne Ischia och Procida, och snart därefter löpte vi in i Neapels hamn. Hvilken trolsk dragningskraft har icke Neapel, den gamla sirén-staden Parthenope, utöfvat öfver sinnena allt från den grå forntiden! Dess bedårande sköna läge, dess härliga klimat, dess höga, rena luft — allt detta förenar sig i det kända uttrycket: »Ett stycke himmel nedfallet på jorden.» Ehuru vädret icke var synnerligen lämpligt, företedde dock Neapel en vacker anblick, där det låg utmed bukten, med sina mångfärgade byggnader, kastell och i grönska inbäddade villor, med en bakgrund af långsamt sluttande bergskedjor samt med den rykande Vesuvius i öster, väldig och imponerande resande sig i höjden.

Knappt hade vi ankrat i hamnen, förrän en svärm af småbåtar satte ut från stranden och styrde kurs mot ångaren. Snart hade de hunnit fram till sitt mål, och nu hördes nedifrån dem, där de lågo utmed ångarens ena sida, samt uppe på däck larmet från säljare, utbjudande mosaikarbeten, frukt och blommor m. m.; midt i allt detta buller blandade sig tonerna af »Santa Lucia» och andra italienska sånger, afsjungna från båtarne samt ackompanjerade af mandolin och luta. Vi hade icke lång tid att förfoga öfver i Neapel och måste därför söka använda den tid, vi hade, på bästa vis. Först styrdes kosan till »Museo Nazional», där vi besågo alstren af forntida konst. Synnerligen intressant var att se de gamla, mästerligt utförda konstverken i brons. Sorgligt nog var den mest sevärda afdelningen af muséet stängd för dagen, den afdelning nämligen, som innehåller de storslagna samlingarna från Pompeii och Herculanum. Sedan vi besökt några af de mest sevärda platserna samt tagit en vandring genom en af dessa trånga gamla gator, hvilka ofta finnas i de italienska städerna, begåfvo vi oss åter ombord. Som mörkret redan inträdt, då vi lämnade Neapel, gick jag miste om den natursköna anblicken af Sorrento och Capri.

Följande dag passerade vi vulkan-klippan Stromboli, som reser sin alltid rykande krater mer än 3,000 fot öfver hafvet. Snart hade vi fått Sicilien i sikte, och det dröjde icke länge därefter, förrän vi styrde in i Messinasundet. Sundet låg stilla och lugnt, här och där syntes ett hvitt segel, de små fiskarbåtarne roddes ut till fångst. Till höger om oss låg Sicilien med dess vackert belägna städer och byar samt imponerande bergshöjder, till vänster syntes Italiens leende kust. Snart blef Ætna synligt, resande sin väldiga, snöhöljda hjässa ur molnen och frambolmande en hvit rökpelare. Allt otydligare och dunklare började konturerna af kusten att skönjas, och snart voro vi åter ute på hafvet, långt från land. Åter syntes endast det vida hafvet, himlen samt sjöfåglarne, som troget flögo tätt efter fartyget. Och under det ångaren nu styr kurs mot Port Said, vill jag i korthet nämna något om lifvet ombord. Det är en brokig blandning af olika nationer här ombord; icke mindre än 10 nationaliteter äro representerade. Vi äro 18 missionärer, af hvilka de flesta äro på väg till Kina. Dagligen bruka vi hafva en timmes bön och bibelstudium gemensamt; om söndagarne hafva vi såväl förmiddags- som eftermiddagsgudstjänster. Rikliga tillfällen att missionera bland våra medpassagerare erbjuda sig. Gud gifve oss nåd att rätt använda dem! Han hjälpe oss att med våra lif såväl som med våra ord visa våra medresande till Jesus!

Och nu vill jag afsluta mitt bref med en innerlig hälsning till eder alla, kära missionsvänner, kända som okända. Ihågkommen mig i edra förböner!

I Herren förbundne
Andrew Ericsson.

På Han-floden julaftonen 1902.

Framåt, framåt går ett tåg
Öfver Han-flods dunkla våg;
Uppåt, uppåt är dess trängtan,
Hemmet målet för dess längtan.

Sveriges höstsol sprid sin glans,
Då från hvad dem kärast fanns,
Här de måste dock sig skilja
Liten tid — så var Guds vilja.

Söderns länder mot dem log,
Storm och värme kraft förtog,
Så till sist de nådde hamnen,
Slötos uti syskonfamnen.

Men, fastän de hunnit land,
Foten satt på Kinas strand,
Slutad var dock icke färden,
Uppnådd var ej lugna härden.

Shensis, Shansis, Honans jord
Uppe i den höga nord,
Dit vill Herren dem nu leda
För att sig ett folk bereda (Luk. 1: 17).

Re'n i nära tjugo da'r
Bräcklig farkost glidit har
Öfver vattnet, plöjt dess bölja,
Ännu hamnens skär sig dölja.

Juletid så kommer på;
Hoppet att den fira få
Uppå land har storm förjagat.
Modet är dock ej försvagadt.

Hvarje plats på denna jord,
Där vi ha Guds frid och ord,
Kan oss sådan julfröjd skänka,
Så att hoppets julljus blänka.

Uti stilla julekväll
Under stjärnehimlens päll,
Skild från grannlåtskram och ståten,
Trängda i den lilla båten,

Utan juleljus och gran,
Såsom annars man är van,
Samlas nu den lilla skaran,
Trygga, glada, midt i faran.

Vana händer hytten smyckat,
Alla tycka, det är lyckadt.
Hoppet framtiden bestrålar,
Minnet det förflutna målar.

När så omkring ord och bön,
Blandadt med en julsång skön,
Alla sig en stund ha' enat,
Verklig julfröjd dem förenat.

Dem förenat med hvarandra
Men också med alla andra,
Som vid julnatts-stjärnans ljus
Vandra hem mot Fadershus.

Uppå Kinas vida strand,
»Fulla utaf Österland» (Es. 2: 6)
Skaror hän i mörkret skrida,
Många efter dagen bida.

Framåt, framåt går ett tåg
Öfver Han-flods dunkla våg.
Det blir ljust i hednanatten,
Där de finna juleskatten.

Hjälp oss därför, Herre kär,
Borta, hemma, hvart det bär,
Så förvalta julegåfvan,
Att det blir stor fröjd därofvan!

I ofvanstående små enkla verser lämnas en liten skildring öfver, huru och hvar vi firade vår jul.

Våra tre systrar i »den andra båten» voro bjudna öfver till oss kl. 4 på kaffe, så att, förutom min hustru och jag, voro här systrarna Frida Prytz, Anna Eriksson, Sigrid Engström, Jane af Sandeberg och Kamilla Rasmussen.

Vädret var det allra härligaste höst- eller vårväder, hvilket man vill kalla det. Solen sken så varmt öfver bergstopparne, som på båda sidor om floden fröjdade våra ögon. De *riktiga* julsångerna ss. »Hell dig julafton», »När juldagsmorgon glimmar» och »Nu segrar alla trognas hopp», fingo vi lof att gömma, tills solen gått ned, bräderna satts för fönstren och ljusen tändts. Hur det är, det blir ej riktig julstämning vid dagsljus. »*Ljuset* lyser i *mörkret*».

Huru vi firade vår jul, kommer nog en annan af deltagarne att mera i detalj beskrifva.

Vi komma i afton till Fann-cheng. Därifrån och till Lao-Ho-keo är det 3 dagars båtresa. Hittills har Herren i allt underbart hjälpt.

I natt bröto sig tjufvar in på en båt, som låg bakom vår, och stulo en låda med kläder och diverse. Den bestulne var en högre ämbetsman.

Under hela vår resa från Sverige tills nu har icke något af våra tillhörigheter gått förloradt.

Till alla de kära vänner, som äfven i år ihågkommo oss med julgåfvor, sända vi ett *varmt* och *innerligt* tack! Af en händelse kom själfva förteckningen i våra händer, så vi veta, hvad som sändts, äfven om vi ännu en liten tid måste vänta på sakerna.

Med de hjärtligaste hälsningar till alla, kända och okända.

I Herren förenade
August Berg.

Juldagen 1902.

Meddelanden från Redaktionen.

Såsom missionsvännerna kunna se af de bref, som ingått från våra syskon under månaden, så talas i dessa intet om oroligheter vare sig på vårt fält eller i dess närhet. En enskild missionsvän här har erhållit ett bref, dateradt så sent som den 27 dec., från broder Sandberg, men ej heller däri nämnes något om oroligheter.

Br. August Berg däremot har i bref af den 6 jan. från Lao Hokeo meddelat, att rykten om uppror i norr — hufvudsakligen desamma, som voro synliga i de politiska tidningarna på nyåret — nått dem, och att de på grund däraf ansett det rådligast att afbryta sin resa och afvakta utvecklingen af förhållandena. Han skrifver näml. härom:

»Vi ankommo lyckligt och väl hit nyårsaftonen. Vid vår ankomst fingo vi höra om nyheterna från norr. Tong-fu-hsiang har tydligen ondt i sinnet, och vi alla kände det vara Guds vilja att ej gå längre utan se tiden an. Efter det kinesiska nyåret blir det nog ändring i förhållandena.

I dag fingo vi bref från Singan om att den engelske konsuln telegraferat och tillrådt alla kvinnliga missionsarbetare i Kan-suh och Shensi att draga sig tillbaka till Singan tills vidare. Vi kände oss därigenom stärkta uti vårt handlingssätt.

Vi äro nu endast 10 dagars resa från kusten och hafva fullt arbete här. Må Gud bevara Kina från ett nytt utbrott liknande det, som inträffade 1900. Han kan, om han vill, sätta en gräns för de ondas planer. Det är nog bäst att adressera alla bref till Shanghai, skulle något inträffa. Där veta de alltid, hvar vi äro, och kunna returnera dem.

Jag har telegraferat till Ü'in-ch'eng och låtit dem veta vårt beslut.

Herrens högra hand kan allting förvandla. Bedjen mycket i fortsättningen för oss! Hinner ej mera nu. Hälsa alla bröderna.»

Emellertid innehåller mars-numret af tidningen »Chinas' Millions» följande om

Ställningen i nordvästra Kina. — »Vi kunna med tacksamhet meddela, att underrättelserna från Kan-suh och Shensi äro mer lugnande. Af ingångna bref ser det ut, som om Tong Fu-hsiang i förargelsen öfver en skrifvelse från vicekonungen, hvari antyddes, att det klokaste, han kunde göra, vore att begå självmord, försökt anstifta uppror. En inföding, på hvars trovärdighet man kan lita, och som besökt Heh-ch'eng-tsi, en mindre marknadsplats, belägen i en fruktbar dal nordväst om Kuynan, där Tong Fu-hsiang residerar, berättar, att en försvarsskans hade blifvit uppförd, och att 10,000 man trupper i svarta uniformer voro lägrade i dalen. Såvidt denne kines kunde fatta saken, var det Tong Fu-hsiangs afsikt att förena sig med prins Tuan, hvilken påstods hafva en ännu större truppstyrka till sitt förfogande, samt att göra ett angrepp på Singan, hufvudstaden i Shensi.

Det vill emellertid synas, som om Tong Fu-hsiang icke hade lyckats få muhammedanerna med sig. Dessa, som aldrig kunna glömma, att han en gång köptes ur deras led för anbudet om en »knapp», understödja de lokala myndigheterna vid ordningens upprätthållande. Enligt telegrafiska underrättelser till Times, har hans truppstyrka, på grund af att han icke kunnat lämna soldaterna sold, nedgått till 2,500 man. Mr. Stevenson uppgifver äfven i sitt sista bref, att han icke erhållit några telegrafiska meddelanden från provinsen, hvilket han sannolikt skulle hafva fått, om ställningen varit kritisk.

Sedan ofvanstående sattes, hafva vi fått veta, att ett telegram, dateradt den 7 januari, anländt till Shanghai från Shensi, lydande: »Allt väl här.» Ehuru vi icke hafva erhållit några telegrafiska meddelanden från Kan-suh, hafva vi anledning tro, att allt också där står väl till på grund af ett bref från mr. Andrew, superintendenten öfver provinsen, hvilket anlände till Shanghai omkring medlet af januari.»

* * *

Broder E. Folke afreste från Seattle den 29 jan. och hoppades anlända till Shanghai den 22 febr. Han blef mycket vederkvickt till sin ande under vistelsen i Amerika genom det varma intresse för missionen, som missionsvännerna flerstädes lade i dagen. Hans hälsa blef äfven bättre. Ett par dagar före afresan från Amerika skrifver han bland annat: »Det är under en djup känsla af tacksamhet till min Gud, jag ser tillbaka på min vistelse bland missionens vänner så väl i Sverige som Amerika. Herren välsigne rikligen hvar och en, som nitälskar för hans namns ära bland hedningarna och löne hvarje kärleksbevis mot hans vittnen!»

* * *

Missionens vänner ombedjas att uppmärksamma tacksägelse- och böneämnena före den 14 mars. (Sid. 31).

* * *

För missionärernas anhöriga och vänner meddelas, att sakerna till jullådorna böra inlämnas till missionsexpeditionen, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, före den 15 maj.

Brefafdelningen

Hankow den 2 dec. 1902.

»Gud vare tack, som alltid triumferar öfver oss i Kristus!» 2 Kor. 2: 14.

Ja, mitt hjärta måste jubla öfver Herrens stora, härliga nåd. *Allt* gör *han* väl, och dag för dag får jag stå stilla och se, huru han strider för mig. Här i Kina mötte han mig med en bägare, som flödade öfver af nåd och kärlek, och allt djupare får jag dricka af det lefvande vattnet, hvaraf Guds källa är full.

Resan från Shanghai och hit har gått förträffligt, hytterna stora och ljusa, maten god, och så fingo vi alla vara friska. Herren drager oss närmare sig och närmare hvarandra. Vädret är det härligaste, och vi vänta ny nåd för resan upp för floden. Fröken Kamilla Rasmussen, en norsk syster, som är med oss i ressällskapet, läste för oss om Johanna Hunderes sista dagar. Vi blefvo så rörda och gripna däraf och sade genast: »Det borde in i Sinims Land.» Bättre sent än aldrig, så i går öfversatte jag det på båten och sänder det härmed, i hopp att herr Holmgren tager in det utan afkortning, ty det hela är ju i all sin enkelhet så sant och gripande beskrifvet. »Dyr i *Herrens* ögon är hans frommes död», — borde den icke äfven vara dyrbar i hans folks ögon? Kanske en liten not borde sättas inunder, angående att det kommer så sent in?

I Shanghai hade vi dyrbara dagar, Guds Ande regerar hela hemmet, och mrs Hoste är full af nåd och frid. Jag fick förmånen taga del i åtskilliga möten där.

Får jag bedja om en hjärtlig, tacksam hälsning till kommittéen och ett särskildt tack till herr Holmgren själf för all kärlek och förbön? Får jag bedja om särskild bön för mina studier? Innerliga hälsningar.

Eder i Jesu stora kärlek lyckliga

Jane af Sandeberg.

* * *

Yang-chau den 27 dec. 1902.

Till kommittéen för Svenska Missionen i Kina!

Rik frid af Herren!

Fast detta bref ej kan nå eder förrän i början af februari, vill jag uttrycka min innerliga önskan och bön för eder, att Herren under det nya året måtte välsigna en hvar af eder i arbetet för hans rikes framgång här i Kina. Ja, välsigne Gud under det kommande året alla dem, som i hemlandet troget arbeta och bedja för missionen! Må nådens och bönens ande utgjutas allt mer öfver dem!

Jag förmodar, att ni genom herr Berg redan hört, att jag ej fortsatte upp till Shansi med dem utan i stället reste till Yang-chau för några månaders tid. Jag var mycket tacksam öfver detta, ty efter den för mig så svåra sjöresan kände jag mig mycket klen och ur stånd att företaga en så lång resa som upp till vårt fält. Och för hvar dag, som går, prisar jag Herren allt mer och mer, att han förde mig till detta ljufliga hem, där han själf i sanning bor. Vi äro nu nitton här, som studera språket, och vi äro en lycklig skara. Herren har gjort stora ting med oss, hvaröfver vi äro glada. Hvarje dag öppnar han sitt ords rika skatter för oss, och vi ösa därur med fröjd. Vår kära miss Murray, föreståndarinnan för hemmet här, är till stor välsignelse för oss alla. Hon är en själ, som lefver så nära Herren, att hon kan ej annat än hafva ett välsignande inflytande på alla dem, som komma i beröring med henne. Det är en outsäglig förmån att vara här. Vi hafva de mest välsignade bibel- och bönestunder tillsammans.

Vår dag är tämligen strängt upptagen. Dock hafva vi ej tillåtelse att studera mer än sex timmar om dagen. Vi äro ännu ej vana vid klimatet och måste vara så ytterst försiktiga. Lördagarna studera vi ej alls utan komma då på förmiddagen tillsammans till ett par timmars bönemöte för Herrens arbete i detta mörka land. Resten af dagen kunna vi använda hur vi vilja, till brefskrifning, bibelstudier, promenader eller hvila. Dag för dag erfara vi Herrens hjälp i arbetet. Jag känner mig så ytterligt beroende af honom, men han låter mig ej heller komma på skam. Det är ej endast kroppskrafter vi behöfva för studierna utan framför allt ny kraft för själen hvarje dag, så att misströstan ej får insteg i hjärtat. Och det är underbart att se, huru han hjälper oss, när vi vänta allt ur hans hand. Jag hoppas, att nu inom mindre än 14 dagars tid få börja Marci evangelium.

Den gångna julhögtiden var i sanning en högtid för oss här. Den nyfödde Frälsaren var vårt stora fröjdeämne. Han var oss så förnimbart nära, och vi fingo erfara, huru rikligen han ersätter *allt*, vi gifvit upp för hans skull. Han syntes hopa välsignelser öfver oss under juldagarne, och allas vårt vittnesbörd har varit, att aldrig hafva vi haft en så härlig julhögtid som denna. Orden »*så* älskade Gud, att han *gaf*», förstodo vi nu bättre än förr, och vårt hjärtas bön var, att vi måtte gifva honom *allt* i gengäld. Vi kände fröjden öfver att ha räknats värdiga att lämna hem och allt för Herrens skull, och vi kände, hvilken *nåd det är att få vara här i Kina*. Ja, aldrig skall vår första jul i Kina gå ur vårt minne.

Nyårsaftonen komma vi att helt afskilja till bön och till umgänge med Gud i hans ord. Detta är sed inom hela China Inland Missionen. Vi vänta alla stor välsignelse af den dagen, och säkerligen skola vi ej blifva besvikna.

Jag vet ännu intet om, huru länge jag kommer att stanna här i Yang-chau, men förmodar, att det blir till slutet af mars eller början af april. Några engelska systrar skola då, om Gud så vill, resa upp till Shansi, och kanske blir det Herrens väg för mig att följa med dem. Jag känner mig redan nu mycket starkare, lofvad vare Gud!

Ännu hafva vi här sett så litet, så oändligt litet af arbetet bland kineserna, så därom kan jag intet säga, men jag skulle vilja berätta för eder en underbar historia, som vi fingo del af i förra veckan. I Chinkiang, vår närmaste missionsstation, är en ung troende skräddare bosatt. Länge och uthålligt hade han bedt för sin gamla moder, som ännu var hedning men såg ingen förändring hos henne; hennes hjärta var fortfarande stenhårdt. Strax bredvid bodde en annan ung man, också troende, men hvars gamle fader ännu tillbad afgudarne. Dessa två gamla visste nu, att när de en gång voro döda, skulle deras söner ej offra till deras andar eller till gudarne, och denna tanke gaf dem ingen ro. De tänkte hit och dit alldeles rådlösa om hvad de borde göra. Slutligen slog dem den tanken, att de själfva borde tillreda rökelse och allt det öfriga, som fordrades för offer. Deras söner tillläto dem emellertid ej att förrätta offren i hemmen, och så begåfvo de sig utanför staden för att där fullborda sitt uppsåt. Då de tillredt allt, fattade kvinnan ett paket rökelse för att öppna detsamma. Hon råkade då att se på sina händer, och till sin stora förskräckelse upptäckte hon, att de voro angripna af den mest fasansfulla sjukdom. Utom sig af förfäran utropade hon: »Detta är den sanne Guden. Jag vågar nu ej mera offra.» Och Herren fortsatte sitt verk i hennes hjärta, så att nu är hon en lycklig kristen. Är det ej underbart, hvilka medel Herren kan använda? Hennes händer äro nu nästan fullkomligt återställda. Det är så stort att se, huru Herren möter hvarje enskild själ på ett särskildt sätt för att vinna denna för sig.

Och nu måste jag för denna gång sluta med en varm hälsning till eder alla, som bedja för mig. Vi härute känna behofvet af förbön.

»Hans banér öfver mig är kärlek» och skall alltid så förblifva.

Eder i Jesus förenade
Signe Lagergren.

* * *

T'ong-cheo den 17 nov. 1902.

Käre broder i Herren!

Det är länge sedan jag sist skref. Nu hafva vi just haft vårt kinesiska höstmöte, och jag vill berätta något litet om, huru vi då hade det.

Från norr, söder, öster och väster samlades på lördagen den 8 nov. våra vänner, af hvilka flere bo så långt härifrån, att de ha två dagars resa hit.

Henrik Tjäder höll på aftonen ett hälsningstal till dem. Han hade till text Joh. 12: 21: »Vi vilja se Jesus». Morgonbön på söndagen af evangelisten Kao. Ämnet var *syndabekännelse*. Därefter bönemöte.

Efter en stunds uppehåll predikan af A. Hahne och en annan broder. Hahnes text var Joh. 20: 20: »Då

blefvo lärjungarne glada, att de sågo Herren». Dessa båda texter ur Joh. gåfvo ton åt hela mötet, och jag tänker, att hvar och en af de närvarande kunde fatta, att man blir lycklig för både tid och evighet, om man kommer till Jesus. »En blick på den korsfäste lifvet dig ger». Såsom Moses upphöjde ormen i öknen till läkedom för de dödssjuka israeliterna, så få vi här i Kinas öken upphöja Herren Jesus till frälsning för hvar och en som tror. Det är härligt, det är stort att få vara hans vittne här ibland hedningarna.

Vårt stormöte i våras kunde jag ej vara med om, ty Johanna Hundere, min kamrat här, hade just insjuknat, men jag hörde, att åtskilliga af församlingsmedlemmarna då ej voro eniga. Vid detta möte däremot märktes intet tecken till oenighet, utan en fridsam och broderlig ande var rådande emellan alla.

Söndagsaftonen hade vi tillfälle att höra flere dyrbara vittnesbörd. En sade, att, oaktadt han i 15 års tid läst Konfucii böcker, hade han ej funnit någon tillfredsställelse, men, att sedan han i Ueinan blifvit afvand från opium och börjat läsa bibeln, hade han funnit frid och kraft till seger öfver synden. — En annan sade, att han likt den förlorade sonen förut varit nedsänkt i synd, men, att sedan han börjat tro på Herren, hade han blifvit en ny människa och förändrat sitt namn till *Kengsin* (Förnyad). — Det gör en godt att höra sådant. Andra vittnade om helbrägdagörelse m. m.

Måndagsförmiddagen hade vi först predikan af 2 eller 3 bröder, därefter församlingsmöte. Därvid tillkännagafs, att två församlingsmedlemmar, doktor Liang här från staden och en, vid namn Li från Huachou i nästa vecka ämna öppna en opiumasyl i T'ongkuan. — För detta företag vill jag innerligt bedja om edra förböner. Bedjen för dessa män, att de måtte själfva blifva välsignade af Gud, så att de kunna blifva brukade till själars frälsning. Stora faror äro förenade med opiumasylverksamhet. Mången, som börjat därmed, har fallit för vinstbegär, andra ha blifvit snärjda i just den synd, som de ville rädda människor ifrån — nämligen opiumlasten.

Måndagseftermiddagen insamlades nära 20 tæls (omkring 50 kronor) för att betäcka omkostnaderna för detta möte, och såsom bidrag till nästa möte tecknades 30,000 cash (75 kronor). Man måste beundra en sådan offervillighet, då man tager i betraktande gifvarnes stora fattigdom efter den genomgångna svåra hungersnöden och den ringa dagaflöning de förtjäna, 25 öre om dagen är den vanliga dagspenningen. — På aftonen förevisades laterna magika af bröderna.

Efter morgonbön och frukost på tisdagens morgon återvände hvar och en till sitt, men dessförinnan passade jag på att få de allra flesta samlade och fick en rätt bra fotografi af dem (se tidningens första sida).

För en tid sedan omnämndes i »Sinims Land» en man, vid namn *Li Lao san* från *Uei-nan* i mindre fördelaktiga ordalag. Jag vill därför säga några ord om honom. Visserligen har han ännu ett stolt och häftigt sinnelag, dock är han mycket förändrad till sin fördel. Ingen är utan fel. Han betalar för två af sina döttrar i skolan. Den ena är sjutton och den andra fjorton år. De äro präktiga flickor båda. I somras var jag en liten tid i Uei-nan och bodde i hans hem. Han var mycket vänlig och snäll och ville gärna, att hans äldsta dotter skulle vittna om Gud. »Nu skall *Iongri* tala», sade han en gång, då rummet var alldeles fullt af folk, som kommit för att höra. Han hade först talat en stund till dem.

Utaf dem, som voro med på stormötet, hafva 15 stannat för att deltaga i en bibelkurs, som Axel Hahne håller här under 14 dagars tid. Det är en stor glädje att se så många samlade för att läsa Guds ord. Jag är viss, att detta arbete skall bära frukt, ty vi hafva Guds löfte därpå.

Herren vare lof för allt!

Fredrika Hallin.

* * *

T'ong-cheo den 21 nov. 1902.

Käre broder!

Stor frid!

— — — — — — — — — — — — — — — —

Jag är här på ett par veckors bibelkurs med de troende och sökarne; kom hit, jämte Henrik Tjäder, till höstmötet den 9 nov. Om detta senare har du ju hört genom Fredrika, så därom behöfver jag ej skrifva. Själf fick jag mycken välsignelse under samvaron med de troende, och jag tror, att Guds Ande var verksam i mångas hjärtan. Vi hafva 18 deltagare i bibelkursen. Vi valde dem särskildt med tanke och förhoppning på, att de i framtiden skulle kunna arbeta med i evangelium. Annars kunde vi ju nog hafva fått flera deltagare.

Jag har genomgått de kristna hufvudsanningarna med dessa bröder, delvis med ledning af J. A. Ekmans »Den kristna religionsläran», delvis med ledning af V. Rudins »Vår heliga troslära». Vi hafva sysselsatt oss mycket med vår bibel, och jag tror, att de hafva blifvit bra mycket mer hemmastadda i den, än de voro förut. Det har varit ett mycket kärt arbete, en verklig njutning att få sitta ned och »plocka för» af Herrens rätter samt att själf få spisa med. Herren har hjälpt, så att det icke blifvit ett tomt pluggande utan ett lefvande studium, hvarför de också nästan alla synts mycket intresserade. Jag är särskildt glad med afseende på flickskolans lärare här, herr Fann, som äfven fått deltaga i kursen. Han är icke döpt och har icke låtit anteckna sig som »sökare», men han har under dessa dagar varit så intresserad af bibelns studium, att jag tror med Kao, att han är »icke långt från Guds rike». Då jag för ett par dagar sedan vid aftonbönen läste de första verserna af 1 Joh. 3 kap., såg jag honom flera gånger tydligen djupt rörd. Så var han äfven, då jag sedan talade öfver Rom. 4: 5 — »den, som gör den ogudaktige rättfärdig» — om hvilka ord han efteråt sade till mig: »sådana ord kunna verkligen göra människor till troende». Min bön och mitt hopp är, att han, innan kursen är slut, må föras till att helt fatta och mottaga frälsningen i Kristus Jesus. Gud gifve oss nåd att icke fördunkla den stora hemlighetens enkelhet utan verkligen hjälpa själar fram till Herren! Vi hafva äfven då och då haft frågomöten för att gifva kursdeltagarna tillfälle att få upplysning öfver bibelställen, som äro dunkla för dem. Sådana möten äro förträffliga äfven för oss, i det vi då få göra bekantskap med deras tankegång och lära mer och mer, huru enfaldiga och klara i uttryck vi måste vara, då vi predika ordet. Se här några prof från dessa frågomöten.

Hvad betyder det: »jag var hungrig, och I gåfven mig att äta» o. s. v. Matt. 25: 35?

»Huru var Kristus mindre än änglarne, Ebr. 2: 9?»

En ville veta betydelsen af Jeremia gördel, Jer. 13; en annan bad om förklaring angående vålnaden i Endor, 1 Sam. 28. En broder kunde icke förstå liknelsen om etiopern och parden i Jer. 13: 23, och en annan ville hafva reda på skillnaden mellan »jude och grek» i Rom. 1: 16 m. fl. ställen.

De större skolflickorna, som äfven fingo vara med på kursen, voro äfven rätt flitiga att fråga. De önskade särskildt förklaring öfver romarebrefvet. Kap. 7: 9; 9: 3; 10: 6; 11: 16 voro några af de texter, som framlades af dem. Kao, den djupsinnigaste af alla, nämnde såsom saker, hvilka *han* icke förstod: »Hud för hud», Job 2: 4; »en kaka, som icke blifver vänd», Osea 7: 8, samt synerna hos Sakarja. Jag bad honom för de öfriga förklara en af de enklare frågorna i romarebrefvet, men det kunde han icke — »han förstod det nog men kunde ej uttrycka det».

Om några dagar är kursen slut, och jag reser hem till de mina. Ragnar beder, att »Jesus icke skall taga dem hem till himmelen, förrän pappa kommer tillbaka». De äro alla friska där såsom äfven vi här.

Kära hälsningar till alla bröderna och andra syskon samt till de dina.

I Herren tillgifne

Axel Hahne.

* * *

Üin-ch'eng den 26 nov. 1902.

I Herren älskade missionsvänner!

Nåd och frid!

»*Och han förde dem till den hamn, dit de ville*», Ps. 107: 30.

Detta ord har ofta genljudit i våra öron vid slutet af hvarje stadie af vår långa resa, och nu, då vi lyckliga och välbehållna framkommit till vår bestämmelseort, känna vi oss ännu mycket mer ha orsak att tacka och lofva Herren för hans nåd och hjälp. Vi ankommo hit i går morse efter att ha varit något mer än en månad på väg från Shanghai. Vi ha haft en mycket god resa, litet tröttande kanske, särskildt för barnen, men Herren har gifvit den behöfliga kraften för hvar dag.

Det har varit en mycket stor glädje för oss att få se och träffa flere af våra kära engelska syskon och medarbetare på de olika stationerna. Deras arbete tyckes mig likna röjandet efter en stor brand, hopsamlandet af spillrorna efter förödda hus; mycken glädje och uppmuntran hafva de fått erfara men också gjort många bittra och nedslående rön. Gud skall dock behålla segern till slut, därom äro vi förvissade.

Omkring 5 mil härifrån skildes vi från syskonen Linders. De reste direkt till Ishï, och vi fortsatte hit. Vi blefvo på det allra hjärtligaste mottagna och välkomnade af Anna Hahne, broder Beinhoff och syster A. Forssberg. Axel Hahne är för närvarande i T'ongcheo och broder Blom i Honan. Det var mycket kärt att åter få se det kära Üin-ch'eng. Det syntes oss, som om vi endast varit borta en kort tid. Allt är sig så likt, fastän flera af de välkända ansiktena äro borta. Några hafva fått flytta hem, andra hafva begifvit sig härifrån. Vi blefvo hjärtligt välkomnade tillbaka af de kära troende, som vi kände, och vår innerliga bön till Herren är, att vi skola kunna vara dem och många andra till verklig välsignelse.

De engelska missionärerna på flere af de stationer, vi rest igenom, klagade öfver, att arbetet nu är svårare än före förföljelsen, och att många, som förut varit intresserade i evangelium, nu hölle sig på afstånd dels af fruktan, dels af likgiltighet. Äfven här tyckes arbetet vara hårdare, särskildt bland männen. Kvinnorna komma dock, och flere hem hafva öppnats för våra systrar. Må vi icke förtröttas i att bedja Herren utgjuta sin Ande öfver detta land och särskildt öfver vårt fält, så att många måtte komma till kännedom om synd och söka frälsning genom Jesus!

Min hustru förenar sig med mig i de hjärtligaste hälsningar.

Eder i Herrens verk

Teodor Sandberg.

* * *

Yong-ning den 3 dec. 1902.

Käre broder!

»*Med Gud vinna vi seger, han skall nedtrampa våra fiender.*»

Det är nu öfver en månad sedan vi, frk. Burén och jag, anträdde vår resa till Honan. Det hade nämligen, som väl redan är bekant, lyckats hr Blom att hyra ett hus i Yong-ning, och vi skulle nu dit för att, som förut var bestämdt, upptaga arbetet där. Yong-ning är beläget omkring 17 sv. mil fr. Üin-ch'eng. Resan hit tog sex dagar, ty det hade kort förut regnat, och väglaget var dåligt. Vi hade dock för öfrigt en i allo god resa. Väl hände det, att vi en och annan gång sutto fast i lergroparne. På ett ställe stod vagnen fast i en sådan grop väl tre timmar, innan körkarlen hann skaffa hjälp för att få den upp. Den kvällen kommo vi fram till värdshuset vid 1-tiden på natten.

Som vi äro de första kvinnliga missionärer, hvilka varit här i staden, var naturligtvis nyfikenheten i början stor. Den dagen, vi anlände, hade ryktet om vår ankomst spridt sig som en löpeld, och vi hade knappt hunnit innanför stadsporten, förrän en stor skara människor samlades utefter gatan och följde oss ända till vår port. Ett par soldater höllo vakt och banade väg för oss, då vi stego ned från vagnen. Folket förhöll sig dock tyst och stilla, de ville blott se oss. Kvinnor kommo ock i mängd den första tiden, och vi hade rika tillfällen att, så godt sig göra lät, tala med dem om det namn, i hvilket allena är frälsning. Allting var ju för dem så nytt, de hade så mycket att se på, så mycket att fråga om, att det var svårt för dem att samla sina tankar omkring det, som låg våra hjärtan närmast att tala med dem om. Vi funno dock hos flera ett begär efter något högre och bättre. — Det finnes bland dem äfven sådana, som längta efter ljus och frid. Kvinnor komma ännu dagligen.

Många hafva förnyat sitt besök flera gånger, och det är glädjande att finna, att de komma ihåg, hvad de hört, och önska veta mera.

Vi måste strax efter vår hitkomst taga itu med de nödvändigaste reparationerna. Br. Blom, som medföljde hit i och för stormötet, hjälpte oss därmed, för hvilket vi voro så tacksamma, obekanta som vi voro med förhållandena här. Nu hafva vi fått något så när i ordning: väggarna ler-rappade och hvitlimmade mellanväggar af bambu uppsatta, fönster och dörrar iståndsatta etc.

Vårt stormöte hade vi i Lü-chia-p'o 18 li (omkr. 1 sv. mil) härifrån den 8—10 nov. Det var ganska talrikt besökt. Ehuru i nov. var vädret så mildt, att vi kunde hafva alla mötena ute på gården, där de utspänt en stor tältduk. Där sutto vi i små grupper: männen omkring ett bord och vi med kvinnorna vid det andra. De, som ej fingo rum omkring borden, slogo sig ner här och hvar i närheten. Mötena leddes af br. Blom och några af de mera framstående kristna. Emellan de offentliga mötena undervisade vi kvinnorna, af hvilka somliga voro så ifriga att lära, att de gärna försakat äfven nattens hvila för att blifva undervisade i bibeln och sångboken, om vi stått ut därmed. Somliga voro »nybörjare» och med för första gången. Det var rörande att se deras nit och ifver. De troende här bedja mycket med och för sjuka, och Herren bekänner sig till deras bön och gifver härliga bönhörelser. Många hafva på så sätt blifvit förda till tro på Gud. Det var trosstärkande att höra deras frimodiga, glada vittnesbörd. Några voro föreslagna till dop, men efter en ganska lång rådplägning beslöt församlingen, att de skulle vänta till vårmötet. Ett par af dem — äldre män — kunna ej läsa, och på grund däraf var deras kristendomskunskap svag; dock troddes det, att så väl de som de öfriga af uppriktigt hjärta ville tro på Gud. De kristna här anse det orätt att röka tobak och tåla ej gärna en sådan osed inom församlingen. En af de till dopet föreslagna hade ännu ej fullt bortlagt bruket af tobak. Meningarna inom församlingen voro delade, när det gällde denne mans dop, men, när det kom till röstning, beslöts med en rösts öfvervikt, att han skulle vänta till våren. På församlingsmötet beslöts sedan, att månadsmöte skulle hållas turvis på de fyra platserna: Yong-ning, Lü-chia-p'o, Iang-p'o & Lung-p'o, då samtidigt Jesu döds åminnelse firas. Dessutom skulle tre af de troende turvis leda möte 3:dje sönd. i hvarje månad på de tre sistnämnda platserna.

De troende uttryckte ock sin glädje öfver att få en flickskola till stånd här och lofvade att ur församlingskassan lämna ett bidrag härtill, naturligtvis ej mycket, men det gladde oss, att de ville göra något. Flickskolan är nu redan börjad, några barn hafva kommit och flera väntas. En af våra flickor underhålles af K. F. U. K:s söndagsskola i Stockholm.

Allt är lugnt och stilla här i staden, och mandarinen visar stor vänlighet. »Bedjen för oss, att Gud måtte för oss upplåta ordets dörr till att tala om Kristi hemlighet.»

I Jesus tillgifna

Anna Janzon.

* * *

Sinngan den 10 dec. 1902.

Käre broder!

Guds frid!

Det börjar nu närma sig jul, och man förvånar sig öfver hvad denna höst hastigt gått till ända. Det förefaller mig vara helt kort tid, sedan vi hade vårt stormöte i början af oktober, och nu — nu har redan den första snön fallit med vinter och köld. Hösten är så vacker i Kina och en sådan lämplig tid att vara ute på predikoresor, göra besök i byar och på marknader för att vittna om Gud. När jag ser tillbaka på arbetstiden, kunde nog mycket mera hafva blifvit gjordt; Herren har dock gifvit nåd att arbeta litet.

Vår utstation, som vi börjat med i höst, ligger 5 mil från Sinngan, och jag besöker den en söndag i månaden. Det har varit roliga besök. I den lilla byn, där de troende bo, finnes en hel liten skara af Herrens lärjungar. Ja, invånarne äro allesammans mer eller mindre väckta af Guds ord. Deras by ligger en half mil utanför vår närmaste grannstad, Miench'i Hsien. Vid besöken får jag därför tillfälle att predika på gatorna i staden, hvilket gläder oss mycket. Fem svenska mil är ju rätt långt att gå, men det oaktadt besöka de troende därborta missionsstationen om söndagarna en och annan gång. Vi hafva således förbindelse, och Gud stärker oss och hjälper oss. Sinngan-distriktet är rätt långt och stort, och här bor, liksom öfverallt i Kina, mycket folk, som behöfver nås af evangelium om Kristus.

Tre sv. mil österut från Sinngan ligger Honan-Fu, och äfven därifrån hafva vi mycket glädjande underrättelser. Vi hafva hört, att där finnas kristna, en liten samling Guds folk, som kommit öfver från Shansi-provinsen och nu bo i en by utanför Honan-Fu. Vi hade ju hoppats, att broder Blom skulle upptaga arbetet i Honan-Fu, men han har så svårt att komma loss från Üin-ch'eng, och så har det varit svårigheter med passen och myndigheterna också. Emellertid glädja vi oss öfver, att det finnes troende därborta och hoppas, att Gud snart skall bereda väg till att besöka dem.

Utåt landsbygden har jag gjort vandringar kors och tvärs, dels till marknader för att predika och sälja böcker, dels till troendes hem. Det har alltid varit roligt. På många platser hafva de ej sett en utländing förr. Det tager litet tid, innan de bli vana och deras nyfikenhet lugnar sig.

Äfven här på missionsstationen har antalet åhörare under söndagsgudstjänsterna vuxit. Gud välsignar oss och värmer oss allt emellanåt, och vi tro, att bättre skall det bli. Många besökare komma och sitta en stund under dagarnas lopp. En och annan söker i sitt hjärta efter frid, sanning och ljus. De kanske komma tiotals mil bortifrån, och hvarje gång dylika sökande själar komma, så är det högtid; man får då undervisa dem i Herrens ord, leda dem till vattenkällor, bedja, sjunga. Gud är den, som gifver växten, och han älskar dem ock så mycket, så mycket.

Just nu i dagarna har syster Maria Pettersson kommit upp från kusten. Hela hennes resa har gått mycket lyckligt, och vi äro så glada att få mottaga henne. Gud välsigne vårt arbete i fortsättningen! Jag sänder många hälsningar till dig, till alla bröderna i kommitéen och till

alla missionens vänner. Gud gifve eder mycket tålamod i arbetet, i tron och bönen!

Jag förblifver din tillgifne broder

G. A. Stålhammar.

* * *

Üin-ch'eng den 27 nov. 1902.

Älskade systrar!

Lofvad vare Gud, nu hafva vi kommit hit i frid! Vi hafva haft en utmärkt resa från Tientsin, ren, klar luft och strålande solsken. Vår eskort var vänlig och hjälpsam. Det var alldeles hänförande att resa genom bergstrakten. Omgifningarne liksom lullade mig till sömns, och i drömmen fördes jag tillbaka till oförgätliga barndomsdagar, då lifvet var en lek —

»Tänk, när en gång den dimma är försvunnen,
Det mörker, som omhöljer lifvet här».

Den poesien var snart borta, och verkligheten påminde oss om, att det var »smärtans väg vi vandrade fram». Pao-tingfu ligger, om man reser med tåg, en dagsresa från Tientsin. Där hafva alla missionärerna och flere infödde gifvit sina lif »för det namnets skull». Som vi där måste vänta en half dag på tåget, hyrde vi en vagn, och så åkte vi en stilla morgonstund ut till martyrernas begrafningsplats. Ord kunna ej uttrycka, hvad mitt hjärta kände under denna färd, och under det vi stodo framför dessa 27 hvita grafvårdar af marmor. Alla grafvarne lågo i en rad. Där var så stilla, så ödsligt, så ödsligt! Men en blick *bortom grafven* bragte värme till min stelnade själ: »Du död, hvar är din udd, du dödsrike, hvar är din seger? Gud vare tack, som gifver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!»

Shiao-iang är en stad gömd bland bergen. Vi kommo dit just vid solnedgången. Postklockan ljöd så vemodigt, då vi åkte in. Vi fylldes med vördnad vid tanken på, hvad som här tilldrog sig för två år sedan. Missionärerna på denna plats blefvo på guvernörens befallning sammankedjade och till fots drifna till Tai-üin-fu, där de tillika med öfver 40 andra blefvo afrättade. Det var, som om Mästaren själf stigit ned och plockat af sina doftande liljor för att omplantera dem i sitt eviga rike, dit inga stormar mer nå.

I Si-tieh hvilade vi öfver en söndag. Där hade hela församlingen utom sex genom martyrdöden tagits hem till Gud. Tänk, hvilket »segertåg» (de voro öfver 60)!

Så färdades vi från stad till stad, där förföljelsens stormar rasat fram. Blott tre dagsresor från Üin-ch'eng passerade vi utmed själfva vägen en plats, där 4 missionärer med 3 barn hade mördats i sin vagn. Hugo Linders evangelist träffade dessa missionärer på ett värdshus aftonen före deras hemförlofning. De hade då varit så glada och tackat Gud, för att de trodde, att de voro räddade, eftersom de i frid hunnit så långt. Men så inträffade dagen därefter den förskräckliga händelsen.

Det var med innerlig glädje, vi den 25 på morgonen hälsade Üin-ch'eng. Där låg den älskade staden framför oss, badande i solljus. De blånande, stolta bergstopparna skickade oss en hjärtlig välkomsthälsning. Hvetet omkring Üin-ch'eng står nu i härlig grönska. Allt andas lif och frid. Agnes Forsberg kom och mötte oss ute på gatan. Hon såg blomstrande och glad ut. Väl inkomna, hörde vi de kära barnarösterna. Ragnar och Halvar kommo springande i sina ljusblå kinesiska dräkter. Men det var för mycket — o, *vårt* älskade barn! Ack, så outsägligt ensam jag kände mig! — Frukostbordet med doftande kaffe stod och väntade på oss. Den älskade Helen Hahne förstår så väl, hvad en trött pilgrim behöfver. Efter kaffet började kvinnorna att komma. Agnes F. skulle hafva bibelläsning med dem. När de alla voro samlade, gick jag in till dem, men då var språket för fattigt. Vi togo hvarandras händer och brusto i gråt. Jag hade längtat efter att få gråta ut hos våra älskade kvinnor, så detta var en stor lindring för min själ. Det känns så outsägligt dyrbart att åter få sitta ibland dem icke som hos främmande utan som älskade gamla vänner. Hur härligt det är, när man känner sig ensam, att på vägen träffa en syskonskara på väg till samma hem! Ja, det är underligt och stort att åter vara i detta land!

Min man är nu i Tong-cheo-fu men väntas hit om en vecka. Tjäder har varit här och hälsat på oss. Han har »brådtom» som vanligt. A. Hahne var i Tong-cheo-fu och höll en bibelklass, då vi kommo dit, men är nu hemkommen. I morgon reser Maria P. till Honan. Hon skall till Stålhammars. Jag känner mig nu så ifrig att komma litet i ordning. Det blir verkligen godt att få ett eget litet hem efter 4 års reselif — om jag bara slippe att tänka på maten! Tiden är *så* dyrbar. O, må Gud hjälpa mig att köpa *tillfällena*, att de icke må glida från mig! Må Gud få göra det mesta möjliga af mitt lif! Bedjen Gud just härom!

Jag är så glad, att jag har varit i Sverige och fått träffa så många af missionsvännerna. De kära stunder, vi hade på syföreningen, äro äfven oförgätliga. Torsdagseftermiddagarne flyger min tanke gärna till Stockholm. Jag vill vara med eder i anden. Det är så stort för mig, att anden icke är beroende af tid och rum. Ett innerligt tack för all kärlek, som blifvit mig bevisad! De allra varmaste och hjärtligaste hälsningar!

Eder ringa syster i arbetet

Sekine Sandberg.

Våra inföddes afdelning.

Vid vår ankomst till Shanghai voro flera bref oss tillmötes från såväl våra kamrater som troende kineser, alla uttryckande glädje öfver att åter veta oss vara tillbaka i Kina. Nedanstående bref från vår evangelist, Kao Ming-shuen i Tong-cheo-fu, meddelas, på det att missionsvännerna må få ytterligare en inblick i hans kristendomslif samt manas till tack och förbön.

(Öfvers.)

Till den store mannen pastor Berg!

Frid!

Fröken Hallin har omtalat för mig, att ni den 14:de i 8:de kinesiska månaden skulle lämna Sverige och den

16:de i 10:de ankomma till Shanghai, samt att vi ungefär vid slutet af den 11:te månaden kunna vänta er till Tongcheo-fu. Ni gör väl uti, att ni kommer. Var god och läs Apg. 10: 33, och ni skall förstå mina känslor.

Vid genomläsandet af edert bref till mig finner jag, att i edert hemland de finnas, som frukta, att en ny förföljelse skall uppstå i Kina. Jag beder, att Herren måtte påminna eder om orden i Apg. 18: 10: »Jag är med dig, och ingen skall angripa dig till att göra dig skada, emedan jag har mycket folk i denna stad.»

Jag får ock tacka er så mycket därför, att ni i allt har förtroende för mig och därför, att ni icke endast icke fruktar förföljelse utan ock är villig att lämna edra barn hemma. Det är i sanning enahanda, med hvad Paulus förtäljer om Moses uti Ebr. 11: 24—26: »Genom tron vägrade Moses, sedan han blifvit stor, att kallas son af Faraos dotter och ville hellre lida misshandel med Guds folk än till en tid hafva lust i synden och höll Kristi försmädelse för större rikedom än Egyptens skatter, ty han såg efter lönen.» I åttonde och följande verserna heter det ock: »Genom tron lydde Abraham, då han vardt kallad draga ut till det land, han skulle få till arf, och drog ut, icke vetande, hvart han skulle komma. Genom tron vistades han såsom främling i löftets land, såsom ett främmande land, och bodde i tält med Isak och Jakob, medarfvingarne till samma löfte, ty han väntade på den stad, som har grundvalar, hvilkens byggmästare och skapare Gud är. Genom tron fick ock själfva Sara kraft till att grundlägga en afkomma och födde, fastän öfverårig, emedan hon höll den för trofast, som hade gifvit löftet. Därföre föddes ock af en, och det af en halfdöd, så många som himmelens stjärnor och som sanden, den oräkneliga, vid hafvets strand. I tron hafva alla dessa dött, då de ännu icke hade fått ut löftena, men sett dem fjärran ifrån och hälsat dem, bekännande sig vara gäster och främlingar på jorden. Ty de som säga sådant gifva tillkänna, att de söka ett fädernesland.» Hvad som här säges om Abraham och Sara, är allt för att lägga i dagen deras tro. »Och ehuru alla dessa genom tron hafva fått vittnesbörd, hafva de dock icke utfått löftet, emedan Gud för oss hade sörjt för något bättre, på det att de icke utan oss skulle varda fullkomnade.»

Var god särskildt bed för mig, att jag må utan uppehåll kunna predika evangelium! Jag hoppas snart få se dig; då skola vi muntligen tala med hvarandra. Frid vare med dig! Vännerna hälsa dig. Hälsa vännerna hvar och en för sig. Amen. 3 Joh. 14, 15.

Eder yngre broder
Kao-Ming-shuen.

Tacksägelse- och Böneämnen

för den 14 mars 1903.

Svenska Missionens i Kina allmänna bönedag.

Tacksägelse.

I. Med afseende på verksamheten i *hemlandet.*

1) för Herrens ledning och hjälp i arbetet under det gångna året;

2) för de gamla vännernas och medarbetarnes fortsatta intresse och understöd;

3) för nya missionärer, nya ombud och nya vänner, hvilka Herren gifvit;

4) för missionärernas förbättrade hälsotillstånd efter vistelsen i hemlandet;

5) för de direkta bönhörelser, Herren gifvit med afseende på medel såväl till de gamla och nya missionärernas utresor som till arbetets underhåll.

II. Med afseende på *missionsfältet.*

1) att Herren beskyddat missionärerna under deras resor och fört dem åter till stationerna;

2) att han ledt det så, att förföljelserna mot de kristna fått tjäna att än vidare öppna Kina för evangelium;

3) att Guds Ande synbarligen verkat bland folket på flere platser såsom t. ex. i Hua-chou och och i en by nära Miench' i Hsien (se Sinims Land för nov, 1902, sid. 101, och mars 1903);

4) för hållna bibelkurser;

5) för de nydöpta;

6) för de nya hem, som öppnats för våra systrar, och

7) för de infödde medhjälparnes deltagande i arbetet.

Bön.

I. Med afseende på verksamheten i *hemlandet.*

1) att Gud ville utgjuta sin Ande i rikt mått öfver kommittéen, öfver alla medarbetare och vänner, så att vi drifvas af denne Ande uti allt, hvad vi företaga för missionens främjande;

2) att han ville leda oss till en fullare kännedom om frälsningen i Jesus Kristus och om hans vilja rörande världens evangelisering samt beskära oss ett rikare mått af den tro, som är verksam i kärlek;

3) att Herren måtte gifva de medel, som behöfvas för såväl missionärernas underhåll som för arbetets upptagande i alla dess grenar på stationerna och utstationerna.

II. Med afseende på *missionsfältet.*

1) att rik välsignelse måtte hvila öfver de olika verksamhetsgrenarna såsom församlingsverksamhet, skolverksamhet, opieasylverksamhet, evangelisationsresor, skriftspridning, bibelkurser, gatupredikan och husbesök m. m. samt öfver de infödda medhjälparne;

2) om väckelse på vårt fält, ja, öfver hela Kina;

3) om lugn i landet;

4) för de kinesiska myndigheterna.

Åter säger jag eder, att om två af eder komma öfverens på jorden, hvilken sak det vara må, som de bedja om, skall den beskäras dem af min Fader, som är i himmelen. Ty hvarest två eller tre äro församlade uti mitt namn, där är jag midt ibland dem.

För **Kommittéen för Sv. Missionen i Kina**

Josef Holmgren.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommitteen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
A. HYLANDER, *kyrkoherde.*
I. LANDGREN, *ingeniör.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN, *missionslärare.*

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* AUGUST BERG, *vice föreståndare.*
C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: MALMTORGSGATAN 8, 2 TR.
All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Februari månad 1903.

No.		Kr. Ö.
110.	S. S., sparbössemedel	10: —
111.	A. R., Johannisberg, d:o	5: —
112.	L. B. »Herrens tionde»	30: —
113.	Visby femöresförening till Stålhammars för gästemottagning gm M. S.	25: —
114.	N. O., Huskvarna	6: —
115.	Wallstena syförening gm A. B.	10: —
116.	Från skördefester i Källunge & Wallstena	30: —
117.	A. W., räntemedel	36: —
118.	A. Th-r., sparbössa	7: —
119.	Onämnd gm E. S., Jönköping	5: —
120.	H. H., gm d:o	3: —
121.	En sparbössa gm. d:o	2: —
122.	1 d:o » d:o	6: 60
123.	A. G. » d:o	5: —
124.	L. P. » d:o	3: 36
125.	En sparbössa (familjen E—ns)	43: 38
126.	E. S.	10: —
127.	F. E., Stockholm	10: —
128.	K. E. J., Håga, Lindesberg	100: —
129.	A. W. S., Västervik	4: —
130.	Sparbössemedel gm H. D., Nora	55: —
131.	H. B., Malmö	10: —
132.	P. A., Rörstorp, Finspong	16: —
133.	Barnmissionsföreningen i Gbg gm E. O.	50: —
134.	Onämnd gm J. O.	5: —
135.	J. O.	5: —
136.	»Tackoffer»	10: —
137.	E. O. U., Stockholm	50: —
138.	A. A. d:o	10: —
139.	Löfte till Herren	35: —
140.	Finspongs mfgs syförening. gm. N. P. E., Finspong	40: —
141.	S. C:s sparbössa, Stockholm	5: 58
142.	Kollekter vid syföreningarna gm O. A. O., Östervåla	4: 90
143.	Gåfvor af enskilda gm d:o	13: —
144.	Sparbössemedel af I. A. gm E. L., Norrköping	20: —
145.	Å Kinakort gm d:o	13: —
146.	K. E., Lilla Tulve, gm d:o	5: —
147.	Af A. F. M. gm d:o	1: —
148.	»Herrens afskilda del» gm d:o	513: 80
149.	M. G., Jyväskylä, Finland	1: 50
150.	V. Ryds jungfruförening. gm S. Y., Tunarp	30: —
151.	Alevadskvarns sparbössa	9: —
152.	K. S., Bornholm	5: —
153.	N. J. d:o	7: —
154.	S. J. d:o	10: —
155.	Onämnd, Skåne	34: —
156.	»Skåning» till infödde medhjälpare	200: —
157.	Krogstorps & Sulegåugs syförening. gm A. J.	15: —
158.	S. O., Sala	5: —
	Transport kr.	1,530: 12
159.	N. S., Stockholm	5: —
160.	En glad gifvare	5: —
161.	G. R.	5: —
162.	Kollekt i Svensk-Luth.-kyrkan i Seattle gm E. F.	68: —
163.	Sparbössemedel, G. Å., Söderhamn	12: —
164.	E. B., Stockholm	10: —
165.	Vaksala söndagsskola gm E. Ö.	22: 25
166.	Missionsvänner i Usta, St. Mellösa, gm J. S.	20: —
167.	En Kinavän gm M. E. B., Ödeshög	5: —
168.	»Herrens tionde», E. & J. R., K—ga, för Stålhammars arbete i Honan	50: —
169.	Sparbössor: »det kan jag undvara» gm. J. R. fr. N. K.	6: —
170.	G. F.	3: 33
171.	P. M.	2: 75
172.	A. W.	2: 50
173.	E. W., Helsingborg, sparbössemedel	15: —
174.	E. S. gm A. K., Linköping	15: —
175.	S—sten gm d:o	1: —
176.	F. C. gm A. R., till Böllings underhåll	30: —
177.	A. A. och A. J. gm A. R. till d:o	10: 50
178.	Syfören. i Ryd, Mullseryd gm E. S., Jönköping	30: —
179.	»Ett löfte till Herren» gm O. Å., Öfverum	5: —
180.	K. & B.	100: —
181.	S. A., Stockholm	20: —
182.	Jönköpings miss.-fören., däri inbegripet underhåll för missionärsparet August och Augusta Berg för 1903 gm K. P.	3,500: —
183.	D:o till söndagsskolan gm d:o	15: —
184.	Till Kaos underh. fr. C. O. K., Linköping	50: —
185.	Sparbössemedel från S. S.	1: 55
186.	S. M. K. syförenings försäljning i Malmö den $^{3}/_{12}$ 1902 gm J. S.	457: 85
187.	Onämnd » d:o	500: —
188.	M. H. » d:o	100: —
189.	N. & A. S. » d:o	10: —
190.	Ränta » d:o	7: 15
191.	Sparbössemedel gm H. R., Malmö	35: —
192.	Från Ekenäs syförening gm P. A. B.	51: 20
193.	» Halltorp gm d:o	30: 16
194.	H. H. Jerstorp, Jönköping	3: 85
195.	Huskvarna Ev. mfg gm J. L.	50: —
196.	Skärfsia folkskolebarn gm E. G., Sollefteå	27: —
197.	N. S. gm d:o	2: —
198.	Kinavänner i Uppsala gm G. G.	35: —
	Summa kr.	6,649: 21

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Och den som gifver säd åt såningsmannen och bröd till spis, han skall ock gifva och förmera edert utsäde och föröka eder rättfärdighets frukter, så att I uti allt varden rika till all gifmildhet i enfald, hvilken genom oss verkar tacksägelse till Gud. 2 Kor. 4: 10, 11.

Stockholm, Svenska Tryckeriet-bolaget Ekman & Co, 1903.

8. Årg. APRIL 1903. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Kina Inland Missionens hus i Hankow.

Innehåll:

Han bar våra synder. — Missionen behöfver ungdomen. — Behöfva de unga missionen? — Meddelanden från Redaktionen. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Strödda missionsunderrättelser. — Redovisning. — Böcker.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Han bar våra synder.*

Hvilken våra synder själf bar på sin kropp upp på trät, på det att vi skulle vara döda från synderna och lefva för rättfärdigheten, »genom hvilkens sår I hafven blifvit helade». 1 Petr. 2: 24.

Petrus, som en gång icke förstod bättre, än att han bad Mästaren skona sig själf, afslöjar här hemligheten af Kristi lidanden; och vi kunna vara förvissade, att han nedskrifvit dessa ord full af tacksam glädje. Summan af evangelium ligger däri innesluten. Kristus bar synderna upp på trät. Han bar således icke synden endast i innerlig medkänsla, såsom vi kunna bära på hvarandras nöd i ett medlidsamt sinne, ty då hade icke aposteln kunnat säga, att Herren Jesus bar våra synder upp på trät. Visst hade Jesus såsom en lem i mänsklighetens kropp det djupaste medlidande med oss, och visst bar han hvarje dag vår nöd på sitt hjärta, men han bar ock verkligen såsom försoningslammet vår skuld upp på korsträt. Han bar denna skuld icke endast till Getsemane; fastmera var det där, som han öfvervann den frestelsen att gå sin egen viljas väg. Han bar synden icke blott till Golgata, så att han med träkorset, under hvilket han dignade, afkastade syndabördan, nej, han bar den ända upp på korset, där han dog. Blef min skuld ock buren upp på detta trä? Han bar upp våra synder, säger aposteln. Ingen åtskillnad; allas synder och alla synder, äfven mina! Han bar dem själf på sin kropp. Ingen stödde under. En och annan vederkvickelse kunde väl hans vänner på jorden bereda honom, men med syndabördan kunde de icke hjälpa honom. Han bar den själf. Ära vare hans namn! Hans kropp bar märken efter bördans tyngd. Hans händer, hans fötter, hans sida, hans kinder, hans panna, allt vittnade, att han bar våra synder på sin kropp. Att äfven hans själ bar den, betygar hans ångest intill blods. Alle I, som i tron tagit eder tillflykt till Jesu sår, ären helade, botade för tid och evighet. Många voro de främlingar, till hvilka Petrus skref sitt bref. Kringspridda här och där, stadda i olika lägen och behäftade med olika synder, voro de dock alla helade endast genom Jesu sår. Där är äfven din hälsa. Ack, sök då frid endast där och kom så arm och ond du är; du kastas sannerligen icke ut. Ack, vi alla, som äro helade, huru skola vi tacka den store läkaren? Månne icke det honom värdigaste priset är att lefva med honom? Han dog från synderna, på det vi skulle dö från dem och lefva för rättfärdigheten, icke blott lefva rättfärdigt i ett eller annat hänseende, utan lefva för rättfärdigheten i alla dess gestalter. Ack, att jag, arma människa, kunde bringa dig, Jesus, ett sådant tack! Herre, hjälp mig!

Det skedde för mig,
Att du uppå korset uppoffrade dig;
Hvart salighetsord af din heliga mun
Det säger, du vann i försoningens stund.
Allt har du med döden beseglat åt mig;
Dess tackar jag dig.

* Ur Dagliga betraktelser af Fr. Hammarsten.

Missionen behöfver ungdomen.*

När fosterlandet för ett krig, kräfver det hela folkets deltagande. Till själfva stridsplatsen sändes dock blott kärnan af folket, hufvudsakligen ungdomen. Också för Kristi församling på jorden pågår en strid, en strid emot satan och hans anhang, och för denna strid kräfver församlingen ungdomen. Denna strid kallas missionen. Ingen kan säga, att denna sak icke angår honom. Äfven här måste emellertid krafterna delas i å ena sidan de kämpande soldaterna, å andra sidan folket, som underhåller och understöder hären. Därför behöfver missionen oss unga, och det må fylla oss med glädje, att Jesus behöfver oss. Det är en särskild uppgift i denna strid, hvartill Herren behöfver oss unga, och det är, att vi träda in i de glesnade leden, en uppgift, som väl må fylla oss med stolthet.

Om fäderneslandet skickar ut sin ungdom emot fienden, må väl missionen göra detsamma. Den behöfver unga, friska krafter. Om vi tänka på alla de faror och besvärligheter, som åtföljа ett missionsarbete, då förstå vi, att därtill i sanning kräfves både andliga och lekamliga krafter. Missionen är en strid, men en helig strid. Den går icke ut på att dräpa men att frälsa. Dock är icke en hvar i stånd att föra de andliga vapnen. För att blifva en duglig stridsman måste man genomgå en förberedande krigsskola. Först skall språket läras. Hvilka hafva lättast att tillegna sig ett nytt språk? Ungdomen. Den, som lär sig ett nytt språk, får så att säga en ny själ. Vi måste göra det folks tankevärld, bland hvilket vi arbeta, till vår egen. Också här är ungdomen bäst utrustad. I fråga om missionen möter oss en hel rad nya problem. Många af dem kunna visserligen icke lösas annat än af mognade män med erfarenhet bakom sig. Men just därför böra vi gå ut som unga. Och just ungdomen, som har frihet att välja sin lifsställning, är för missionen behöflig.

Behöfva de unga missionen?**

Behöfva de unga missionen? Missionens arbete är en gåfva af Gud till församlingen. Man har betraktat missionen som ett offer, och särskildt har man betraktat missionärerna såsom några, hvilka fått offra mycket för Jesu skull. Men det är en nåd att få vara med och utbreda Guds rike. Det är en gåfva, som icke bör afvisas, och här böra de unga vara med. Dock må vi alla göra klart för oss, att vi behöfva missionen. Det vore snart ute med missionen, om icke de, som äro hemma, också de unga, toge missionens arbete med i sitt lif.

Ungdomen behöfver missionen, emedan den gifver något att lefva för. Vi hafva alla behof af något att lefva för. Den kristna ungdomen behöfver något, som kan lyfta den upp till Jesus Kristus. Huru mycket offras icke af de unga för ärans eller för penningens skull! Skulle vi då icke behöfva något att arbeta för, som kan lyfta oss upp till Gud? Det är intet, som så kan lyfta

* Uttalande af pastor H. Frykholm vid A. F. M. F:s möte i Kristiania den 23—24 juni 1902. Ur Adveniat Regnum Tuum.

** Uttalande af läkaremissionären Johansen vid A. F. M. F:s möte i Kristiania den 23—24 juni 1902. Ur Adveniat Regnum Tuum.

oss uppåt som arbetet för Guds rike, som arbetet för missionen. Allt arbete i Guds rike är en nåd. Och historien visar, att Gud har begagnat och vill begagna de unga för att föra sin rikssak framåt. En engelsman sade en gång, att det skönaste, han kände i Guds rikes historia, är frivillighetssaken. I Amerika voro nyligen 2,300 frivillige samlade, och f. n. finnas omkring 2,000 utresta. Af de nämnda 2,300 skola 125 vara färdiga att resa ut under loppet af detta år. Gud har också brukat denna rörelse till välsignelse för oss i de nordiska landen. Han har visat, att han vill använda de unga äfven från våra länder i sitt arbete.

Meddelanden från Redaktionen.

Enligt ingångna underrättelser hafva våra missionärer ej blifvit störda eller hindrade i sitt arbete af några oroligheter. I ett från broder Blom nyligen anländt bref af den 5:te jan. meddelar han om en resa i Honan bland annat:

»Stämningen bland folket (i Yong-ning, där våra systrar Anna Janzon och Ebba Burén arbeta) syntes öfver förväntan god, och, om inga särskilda omständigheter tillstöta, tror jag, att vi kunna vänta en lugn och välsignad utveckling af arbetet därstädes.

På de trakter, jag genomreste i Honan, har hitintills nästan intet arbete bedrifvits. Nyfikenheten var följaktligen stor, men med undantag af på ett par ställen uppförde sig folket mycket väl. Mina böcker hade en strykande åtgång, så att jag måste lägga åsido ett visst antal för hvarje plats, som jag tänkte besöka, emedan jag annars snart nog hade blifvit alldeles utan.

Här (i Ün-ch'eng) är allt lugnt. Både vid gatupredikan och hemma i kapellet märkes ökning i åhörarnas antal och intresse.

Vi hafva just fått telegram om Bergs uppskof med afresan från Lao-hokeo. Måtte de ledas rätt! Jag har ej hört om några hotande rykten. Vi äro alla friska och glada att kunna och få arbeta.»

Må de kära missionsvännerna bära Herrens vittnen och de infödda kristna i Kina i ständig bön inför Herren! Apg. 12: 5.

Den nuvarande ställningen i Kina.

Enligt helt nyligen ingångna underrättelser från Shanghai till C. I. M:s ledare i England, finnes f. n. ingen öfverhängande orsak till fruktan för ställningen i de nordvästra provinserna. Missionens superintendent i *Kan-suh*, Mr. Andrew, säger, att, såvidt han och andra kunna förstå, behöfver man icke befara något uppror. Icke heller den kinesiska regeringen fruktar några allvarliga oroligheter, anstiftade af Tung Fu-hsiang. Skulle från hans sida några fiendtliga mått och steg vidtagas, anser sig regeringen fullkomligt i stånd att behärska situationen.

Äfven från *Si-chuen* ingå lugnande underrättelser. Ordning härskar i provinsen, och för missionen äro utsikterna mycket gynnsamma. Ts'en-Ch'un-hsuen, den nye vicekonungen i denna provins, en mycket mäktig man, är vänligt stämd mot missionen. Helt nyligen inbjöd han till sig de missionärer, som voro i hans residensstad. Han mottog dem på det vänligaste, underhöll sig med dem ungefär en timme och uttryckte under samtalet sin ledsnad, att de hade oroats genom rykten om boxareoroligheter. Han förklarade vidare, att han vidtagit kraftiga åtgärder för lugnets bevarande i alla delar af provinsen.

Brefafdelningen

Sinngan den 2 januari 1903.

Adress: Sinngan Hsien *China*. *Honan-Fu* via Chinkiang.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

»*Lofva Herren, min själ, och allt det uti mig är lofve hans heliga namn!*»

Gud har rikligen välsignat oss under det sista kvartalet af det gamla året 1902. I oktober samlades vi till ett godt stormöte. Sedan har jag varit ute på predikoresor, varit hemma och ute igen, och så hafva månaderna snart gått.

Söndagen före jul gjorde jag ett besök i Honan-Fu, regeringssätet för denna del af provinsen Honan. Det är en mycket stor stad, utan tvifvel den största inom hela Svenska missionens i Kina arbetsfält. På dess gator myllrar det af folk, butikerna äro stora och försedda med allt, hvad man önskar. Såsom handelscentrum är Honan-Fu en stad af första ordningen för affärsrörelsen vidare inåt landet. Utanför västra stadsporten står ett gammalt trämonument med följande inskrift på ena sidan: *Hufvudstaden för 9 dynastier*; och på andra sidan: *Kungsvägen till 10 provinser*. Häraf kan man förstå Honan-Fu's anor och betydelse. Icke blott själfva staden är folkrik, utan rundt omkring utbreder sig den bördiga Honan-Fu-slätten, hvars make ej finnes i nordvästra Honan. Från slätten öppnar sig västerut dalgången till min station Sinngan; mot sydväst sträcker sig den bördiga dalgången till systrarnas station i Yong-ning; söderut ingår man genom den beryktade Drakporten i de dalgångar, som leda till mellersta delen af provinsen, och slutligen fortsätter Honan-Fu-slätten österut några mil, tills en höjdrygg skiljer den från östra Honans stora slättland. Från höjderna norr om staden hade jag en storartad öfverblick öfver trakten. Floder slingra fram i alla dalgångarna och förena sig strax utanför staden. Söderut begränsas hela slätten af de taggiga Hua sien-bergen, nu i december klädda i snöskrud. Den ofvannämnda Drakporten bildar en klyfta tvärs igenom bergen, och genom öppningen skönjer man ytterligare blånande berg, som torna upp sig i fjärran.

Nu kommer jag emellertid till hufvudsaken, och den är, att här finnes ingen missionsstation, ingen stadigvarande evangelii förkunnare hvarken i staden eller på landsbygden. Det gjorde ondt i mitt hjärta, när jag betänkte, att i

Honan-Fu fanns ej så mycket som den enklaste predikolokal, där man kunde förkunna lifvets evangelium. Vi glädja oss åt, att bröderna Blom och Beinhoff snart komma för att upptaga arbetet i detta stora och viktiga distrikt.

Under hösten har jag några gånger sändt min evangelist in i Honan-Fu för att predika. En gång kom han hem strålande glad och berättade, att han midt på gatorna i staden träffat troende Guds barn. Det var naturligtvis en glädjande underrättelse. Dessa troende bodde i en by i norra landsbygden. De hade hört evangelium under besök i Shansi och följde nu Herren i sin hemort. Några kristna finnas ju sålunda, hvilka kunna mottaga Herrens arbetare och utgöra fröet till en församling.

Vid mitt besök i Honan-Fu vittnade jag om Herren på gatorna i staden samt vandrade sedan ut till de nämnda vännerna på landet. Jag kände mycken frid och glädje i min ande under hela tiden, medan jag gick omkring där. Herren påminte mig om Jona och Ninive. »Ninive var», heter det, »en stor stad inför Gud, tre dagsresor lång. Och Jona begynte att gå in i staden en dagsresa och predikade.» Seder och bruk likna hvarandra öfverallt i österlanden. Gatorna i Ninive voro kanske trånga, ungefär som här i de kinesiska städerna; aftärsmännen stodo i sina butiker, folkvimmel på gatorna, soldater, afgudaprocessioner, skrik och larm — och så kom Jona med Herrens ord! O, att vi kunde predika, så att »folket trodde på Gud», att Herren gåfve oss frimodighet att frambära frälsningens budskap samt kraft i våra vittnesbörd!

Besöket hos de troende var mycket uppmuntrande. Dessa vänner gömma ej sin kristendom utan äro kända öfver hela trakten. De utgöra en liten skara på 4 à 5 män samt några kvinnor. Innan jag lämnade dem, tacksam öfver att Herren ledt mig dit, inbjöd jag dem att fira jul hos oss.

Några dagar senare var julen inne. Juldagen hade vi otta kl. 1/2 6 på morgonen. Många troende hade infunnit sig, däribland äfven de nämnda vännerna. En stor julstake, klädd med rödt, krusadt och klippt papper stod på bordet i kapellet; vidare hade vi lampor och ljus, så att det var helt storartadt. Jag hade till ämne för min predikan: *Jesus!* och Gud gaf mig frihet att tala om vår högtlofvade Frälsare såsom människa och Gud, såsom världens ljus o. s. v. Efter ottans slut bjödo vi de församlade på té. Det är ej så stor samling i vårt lilla Sinngan! På juldagsförmiddagen hade vi ytterligare två gudstjänster.

Kära missionsvänner, min själ lofvar Herren för mycken godhet mot mig. Jag känner, att jag vill betyga att tills i dag hafva idel godhet och barmhärtighet följt mig. Prisad vare Herren för allt!

Beträffande arbetet, så behöfvas i Honan-distriktet såväl predikanter och evangelister som bokspridare, hvilka bära ut evangelium och söka nå folkets hjärtan. Det är vidsträckta bygder — 30 à 40 svenska mil i längd. Här behöfves bön för oss, som stå i striden, att vi blifva smorda med kraft. Låtom oss tro för själars frälsning!

Många hälsningar sändas till eder, kära missionsvänner därhemma, från edert arbetsfält i Honan.

I Herrens tjänst

G. A. Stålhammar.

* * *

I-shï den 1 jan. 1903.

Käre broder!

»*En rörstaf du ej har att stödja dig på.*»
Hvad är det stöd, på hvilket du stödjer dig? Es. 36: 4.
Vi stödja oss på Herren, vår Gud, är icke han densamme? Es. 36: 7.

På detta års första dag känner jag mig så manad att skrifva något hem och ville då sända till eder ofvanstående ord, som kom till mig som ett nyårsmotto denna morgon. I behöfven det därhemma, I, som bären dagens tunga och hetta i arbetet och omtanken för oss härute; och *vi* härute behöfva dag för dag påminnas om, att Herren allena är vårt stöd, att *intet* annat duger. Må då Herren under detta år bli mera förhärligad i sina barn, antingen de stå för hans räkning ute i ett hedniskt land eller tjäna honom under i yttre måtto tryggare, lugnare förhållanden därhemma, därigenom att vi mera helt förtrösta på honom och vänta af *honom*, ej af människor, hvad vi dagligen behöfva af skydd, ledning och hjälp!

Redan förut har jag många gånger, sedan jag kom hit ut, haft i tankarna att skrifva, men det har just ej blifvit någon ro. Som I nog redan hört, ankommo vi lyckligen till Üin-ch'eng den 25 nov., men knappt hade jag varit där en vecka, — just hunnit packa upp litet och börja min läsning för broder Blom, då jag fick uppbrottsorder. Till syskonen Linder i I-shï ställdes därför färden den 4 dec., så att min första månad här är knappt till ända. Icke dess mindre har jag hunnit få vara med om rätt mycket. Den 6 och 7 dec. var här s. k. stormöte. Hur ofta har jag ej i tankarna, när jag läst om sådana i »Sinims Land», varit med och gjort mig föreställningar därom — nu fick jag själf vara med och göra den första bekantskapen med en liten skara, som vändt hedendomens mörker ryggen och börjat vandra i »Jesu lära» (som de själfva kalla det). Jag vet ej, huru många personer som voro med, men det lilla kapellet var alldeles fullt, och de tycktes lyssna med uppmärksamhet till det ord, som talades. Det är underligt att såsom nykommen lyssna till det egendomliga språket och ej vara i stånd att uppfatta mer än enstaka ord, men liksom följa med ändå genom att se det intryck, predikan gör på kineserna. Bra roligt är att från gång till gång känna sig litet mer hemmastadd med de olika ljuden och förstå enklare och ofta återkommande små satser. Hur längtar man dock ej till den tid, då man kan röra sig fritt med dem, som äro omkring en! Herren hjälper förunderligt i arbetet med språket — det är så stort att af honom få utbedja sig och taga emot både arbetslust och arbetsförmåga och dag för dag få erfara, att *den* kraftkällan sinar ej ut.

Vet ej, hur pass mycket från vår resa hit som Teodor Sandberg omtalat i det bref, han skref strax efter vår ankomst till Üin-ch'eng. Kan dock ej låta bli att något beröra densamma. Ej nog med, att den långa sjöresan från Genua till Shang-hai var den lyckosammaste, man gärna kunnat önska, och att den fortsatta sjöresan norrut mellan Shanghai och Tient-sin aflopp vida bättre, än vi hade hoppats (det brukar vara en *mycket* stormig och svår passage) — utan den långa och i många afseenden besvärliga vägen mellan Tient-sin och Üin-ch'eng tillryggalades på jämförelsevis kort tid och under i allo gynnsamma förhållanden. Från Tient-sin färdades vi på järnväg 1 1/2

dagsresa inåt landet, därefter på vagnar till Hwai-luh, där vi lågo öfver en söndag. Därifrån buros vi och våra saker af åsnor (vi i ett slags ställningar, täckta med halmmattor och burna mellan tvenne åsnor) öfver bergen $7\frac{1}{2}$ dagsresa i ganska farlig och för de stackars djuren mycket tröttsam terräng. Dagligen fägnades vi denna tid af de härligaste utsikter, fast af en helt annan art, än dem vi äro vana vid. Ofta hade vi att starta tidigt om morgnarna, medan ännu stjärnorna tindrade öfver oss, och fingo då bevittna den ena soluppgången mer storslagen än den andra, allt eftersom vår färd gick uppe på bergstopparna eller öfver uttorkade flodbäddar med väldiga höjder på bägge sidor. Vi voro emellertid glada, när vi hunnit så långt som till Ping-yao, där vi efter någon dags hvila fingo utbyta våra vinglande ställningar mot stora, stadiga, fast betydligt klumpiga kinesiska kärror, i hvilka vi och våra saker den återstående delen af vägen skulle transporteras. Äfven nu hade vi att färdas öfver åtskilliga bergsträckor, men öfver dem ledde körväg (hurudan den nu var!) i motsats till öfver dem, som vi förut passerat, där det ej finns möjlighet att komma fram utom på åsneryggen. Sakta men säkert gick nu vår väg fram. Fast vi begåfvo oss ut i morgongryningen och ej sökte värdshus förrän i skymningen, hunno vi många dagar ej mer än omkr. 4 sv. mil (vägarna i Kina äro som bekant ej af allra bästa slag!) och nådde, som sagdt, Ün-ch'eng först den 25 nov.

Hela denna tid — nära en månad — som vi hade att färdas under bar himmel, gaf Gud oss det allra skönaste väder — ej en dags regn och knappast heller någon blåst, utan stilla, soliga dagar med hög, klar höstluft. Hela tiden hade vi också snällt folk att göra med, hyggliga körkarlar, tillmötesgående värdshusvärdar och en pålitlig kinesisk tjänare — alltsammans så mycket att värdera och tacka Gud för, helst det är ett kändt faktum, att man ute på resor sådana som dessa är *så* beroende af dem, man i ena eller andra afseendet får att göra med. Vi erhöllo dag för dag nya bevis på, hur vår Gud hör bön och gör *allting* väl för dem, som förtrösta på honom. Såväl under resan som nu efteråt, när tanken går tillbaka till händelserna för 2 år sedan, förefaller det som ett under, att vi nu kunde färdas fram i sådan trygghet genom de trakter af Kina, som varit skådeplatsen för de allra största grymheterna och förföljelserna. Väl må vi utbrista: »Af Herren är det gjordt och är ett under i våra ögon!» Men hur allvarligt känns det ej att stå härute! För närvarande råder ju det största lugn, så vida omkring som vi hafva sport, men endast Gud vet, om så skall förblifva.

Bed med oss, att Gud under denna tid af lugn och ro må få använda *hvart enda ett* af sina redskap härute, att vi missionärer må bli mera ledda af Guds Helige Ande i allt vårt görande och låtande, och att de kristna omkring oss i den goda dagen må bli så rotade och grundade i sanningen, att, om stormen åter bryter lös, de må stå fasta på ordets grund, på klippan Kristus och ej falla ifrån!

Vi se nu framåt till syskonen Bergs (med sällskap) ankomst hit upp och till den konferens, som då kommer att hållas, hvarvid det kommer att bestämmas, huru vi för framtiden skola placeras, m. m. August Berg skref från Shanghai, att de hoppades vara uppe omkring den 15 jan., men vi ha sport, att vattenståndet i Han-floden är mycket lågt, och det kommer nog att betydligt försena dem.

Linders bedja hjärtligt hälsa, likaså Emma Andersson och Maria Harms. Vi äro alla mycket upptagna, Hugo i all synnerhet men också Emma i sin flickskola och Maria likasom jag med studier.

Vi ha haft en mycket lycklig och fridfull julhelg tillsammans och känna oss nu redo efter några dagars hvila att med nya krafter upptaga arbetet hvar och en på sitt område.

Med hjärtligaste hälsningar till hvar och en i kommittéen samt öfriga missionsvänner!

Eder i Herren tjänst
Inez Berzelius.

* * *

Han-che'ng den 27 dec. 1902.

Älskade missionsvänner!

De som vänta efter Herren, de få en ny kraft. Es. 40: 31.

Som vi i afton hafva tillfälle att få sända post öfver Si-an, känner jag mig manad att före slutet af detta år ännu en gång sända eder, kära missionsvänner, en liten hälsning.

När jag blickar tillbaka på detta år, som nu snart är tillryggalagdt, känner jag mitt hjärta öfverflöda af tacksamhet för all den välsignelse, som jag fått emottaga af Herrens hand. Alla erfarenheter hafva endast varit prof på, att *han är trofast.* Han har ej tröttnat på att undervisa, leda, hjälpa och gifva råd, hvar så behöfts.

Han har, med ett ord, rikligen besvarat våra gemensamma bönerop till honom, prisadt vare hans namn!

Blicka vi framåt till ett kommande nytt år, så har han *ny kraft* i beredskap åt dem, som vänta efter honom, och vill jag särskildt bedja eder, kära missionsvänner, att icke tröttna i edra förböner för oss härute. Vi hafva ju mörkrets makter emot oss, hvilka på alla sätt söka förhindra Guds verk i detta land, men vi hafva ock honom, segerfursten, på vår sida, och därföre kunna vi gå frimodigt framåt, vetande, att han strider för oss, och att vi därföre skola behålla segern. Ja, vänner, skaror skola komma från »Sinims land» såsom svar på våra gemensamma bönerop, och jag är tacksam att kunna säga, att jag här förnimmer Guds Andes verkningar ibland oss.

Till Herrens ära får jag säga, att han besvarat många böner, och att jag nu kan börja göra mig något förstådd af de kära kvinnorna här liksom äfven delvis förstå dem. Jag har under en tid fått hafva små möten med våra tvenne infödda kvinnor här på stationen, och dessa hafva varit mig till stor nytta och välsignelse. Den ena af dessa kvinnor, som i flera år varit en kristen, brukar åtfölja oss på husbesök. Den andra är en ung kvinna, som, då hon kom hit, icke visste något om frälsningen genom Jesus Kristus. Jag har dock godt hopp om att Herren helt skall få uttaga henne från mörkrets väldighet och införsätta henne i Guds barns frihet. Det är så rörande att höra hennes innerliga böner. Så långt som hon ännu kan fatta saken, säger hon sig vilja tro på Jesus såsom sin Frälsare.

Jag tror, att jag i mitt förra bref nämnde något om en kvinna, som kom från en landsby ungefär $1\frac{1}{2}$ svensk mil härifrån, och som enträget bad oss, att vi skulle

komma öfver till hennes by och förkunna evangelium. Systrarna Sandberg och Pettersson hade besökt henne, och genom dem hade hon blifvit mycket intresserad. Hon hade ock bevarat i minnet, hvad de hade lärt henne. Här stannade hon ett par dagar, och, såvidt vi kunde bedöma, visade hon ett verkligt intresse att lära känna sanningens väg. När hon lämnade oss, bestämde vi en viss tid, då vi skulle besöka hennes by, och tänkte vi då att resa dit tillsammans. Emellertid blef det hinder i vägen, så att syster Dagny Bergling icke kunde fara. Efter att mycket hafva bedit Herren om ledning, bestämdes, att jag skulle fara ensam tillsammans med vår kristna kvinna samt en af våra manliga kristna, som då skulle predika för männen.

Detta var mina första erfarenheter ensam bland de infödda på en längre resa, men jag kan, Herren till pris, säga, att han var oss nära och välsignade oss, och jag vet enligt hans löfte, att ordet, om än utsådt i mycken svaghet och under mycket stapplande, dock icke skall återvända fåfängt.

Vägen till denna landsby går öfver höga berg och djupa dalsänkningar, hvilka i vissa afseenden påminna mig om min kära hemtrakt i Sverige uppe bland Värmlands skogar. Herren bevarade den lilla åsna, som jag använde, från att någon gång snafva, trots det att den lilla stigen stundom var mycket smal och såg ganska farlig ut. Jag har aldrig i hemlandet haft någon öfning i att rida, men Herren gifver de sina, just när de behöfva det, nåd att sätta sig in i nya förhållanden.

Den kära kvinna, som bedt oss komma, hade redan dagen förut börjat vänta oss, och, när vi slutligen till hennes glädje anlände, voro nästan alla den lilla byns invånare församlade hos henne. Hon hade särskildt inbjudit dem att komma och höra evangelium. Vi mottogos ock mycket vänligt. Flera af de församlade hade sett de systrar, som förut besökt platsen, men så funnos åter andra, som icke förut sett någon utländing. Jag kan, Herren till pris, säga, att jag fann folket på denna plats villigt att lyssna till evangelium. När vi lämnade dem, bådo de oss snart komma tillbaka, hvilket vi också, om Herren vill, hoppas få göra.

Kära missionsvänner, viljen I särskildt tänka på denna lilla by i edra böner och bedja, att denna kvinna, som mottog oss i sitt hem, och hos hvilken Herren börjat sitt verk, måtte få blifva sin omgifning till välsignelse?

Vi hafva nu den stora glädjen att hafva våra kära systrar Angvik och Hatrem ibland oss. Vi hade äfven väntat syster Fredrika Hallin, men, som det var bestämdt, att det skulle blifva konferens i Ün-ch'eng, så snart systrarna i det andra partiet hunnit upp, reste hon dit. Vi hade gladt oss åt att få mottaga henne här, men Herren ledde det icke så denna gång.

Nu farväl, kära missionsvänner! Syskonen Bergling tillika med de små äro alla friska och förena sig med mig i hjärtliga hälsningar. Herren välsigne eder alla!

I Jesus förenade

Sigrid Bengtson.

Axplock från fältet.

Julhelgen i Ün-ch'-eng firades i all frid och glädje af familjerna Hahne och Sandberg samt missionssyskonen K. Blom, O. Beiuhoff, J. Bölling, Agnes Forsberg och Fredrika Hallin. Från byarne rundt omkring hade de troende kineserna inbjudits, och som alla antogo bjudningen, blef det för värdinnorna, fruarna Hahne och Sandberg, icke lätt att herbergera alla gästerna. Men allt gick bra. Vid ett sådant tillfälle fick ingen vara så nogräknad på sofplats. De kära gästerna hade äfven så mycket att språka med hvarandra om och voro så rädda att försofva sig till julottan, att de icke tänkte så mycket på sömn. Kapellet var festligt prydt med lampor och ljus samt med en mycket vacker transparang, föreställande stallet, där Frälsaren föddes. Efter gudstjänsten bjödos alla på te och kakor. Fram på f. m. hölls ett tacksägelsemöte, och på kvällen ägde förevisning rum af skioptikonbilder.

Frid och stillhet hafva rådt på stationen. Mycket folk har kommit till gudstjänsterna, och många, både män och kvinnor, ha brukat stanna kvar efteråt för att »forska om läran.»

En bibelkurs påbörjades i Ün-ch'eng af *missionär Hahne* strax efter jul.

Verksamheten bland kvinnor på denna station och i de kringliggande byarna har öfvertagits af fru *Sekine Sandberg.*

Från Han-ch'eng skrifver missionär Bergling i medlet af januari, att det nya kapellet (se februarinumret af Sinims Land) då var i det närmaste färdigt, och att antalet besökare var stort. Med hvarje dag blef till de inföddes stora glädje dess yttre alltmer inbjudande. Flere fattiga änkor hade till kapellet gifvit de mest rörande bidrag.

Under tiden för bygget, som mycket påskyndades, för att huset före den stränga vinterns inbrott skulle blifva färdigt, höll missionär B. dagligen morgon- och aftonbön, da han hade tillfälle att förkunna evangelium för 40—60 personer. Äfven på söndagarne höllos möten. Ett särskildt böneämne var, att någon af byggnadsarbetarne skulle blifva vunnen för Herren, och denna bön blef på ett härligt sätt besvarad. Ej mindre än fyra arbetare, som förut aldrig varit med om någon gudstjänst, kommo, äfven sedan de upphört med arbetet, regelbundet med om söndagarne. Särskildt en af dem vittnade i sin by oförskräckt om Kristus och samlade sitt eget husfolk till bön morgon och afton. Genom honom kommo icke mindre än tre opierökare till missionär B. för att blifva sitt svåra begär kvitt.

Utom dessa tre opiepatienter vårdades i januari ytterligare tre på stationen. Bland dessa är det särskildt en, som ingifver stora förhoppningar. Han är en framstående konfucianist och af en beryktad släkt samt skicklig lärare. Från början har han visat stort intresse för sanningen, och utan tvifvel blir han till stor välsignelse, om han helt kommer öfver på Herrens sida.

En annan förhoppningsfull »sökare» är en 23-årig student, son till en f. d. rektor. Ofta har han med sig andra studenter, då han kommer till gudstjänsten. På några missionsresor har han varit missionär B. följaktig och därvid frimodigt vittnat om Gud. Troligen skall denne unge man i vår undfå dopet. Bland öfriga »sökare».

som synas helhjärtade, och som snart torde kunna få införlifvas med den lilla församlingen, äro hustrun och dottern till en silfversmed i staden. Dottern har, ehuru hon mötts af mycket hån, själfmant aftagit sitt fotbandage. Ofta förklarar hon under stor segervisshet, att hon med Guds hjälp *aldrig* mer skall beträda hedningarnes väg. Bland de till ett 30-tal uppgående »sökarne», är det åtminstone 10, om hvilka man kan hoppas, att de äro fullt uppriktiga.

Strödda missionsunderrättelser.

Mr. Walter B. Sloan, som sedan 1894 tjänstgjort som Kina-Inland missionens sekreterare, har nyligen blifvit utnämnd till meddirektör för arbetet hemma i England. Den andre direktören är *Mr. Theodor Howard.* Arbetet på sekretariatet, som hittills tagit i anspråk största delen af Mr. Sloans tid, har öfvertagits af *Mr. F. Marcus Wood.* Mr. Sloan blir således fri att kunna ägna sin tid och uppmärksamhet åt de många och växlande behofven i det stora alltjämt växande arbetet och kommer särskildt genom resor i sitt hemland att inom de olika församlingarna söka väcka de troende till en djupare känsla af deras ansvar för evangelii utbredning i Kina.

Mr. Sloan är genom sina besök i Sverige känd och högt värderad af många bland missionens vänner.

Telegrafverket i Kina, som började såsom ett enskildt affärsföretag, har enligt ett i december förlidet år utfärdadt kejserligt edikt öfvertagits af regeringen och skall för framtiden arbeta i statens intresse. Det är ju ganska naturligt, att den kinesiska regeringen, som f. n. söker ordna postväsendet, äfven önskar behärska telegrafväsendet.

Ett monument har nyligen blifvit rest i Tai-yuen-fu af därvarande protestantiska missionärer och infödda kristna såsom ett uttryck af deras tacksamhet för de bemödanden, som gjorts af guvernören Ts'en Ch'unhsuen och H. E. Shen Tuen- ho att godtgöra de infödda kristna för hvad de under förföljelserna lidit, samt att återställa lugnet i provinsen. Dessa tjänstemän voro de, som först emottogo den undsättningskommitté af missionärer, som infann sig i provinsen, och de gjorde allt, hvad i deras makt stod för att äfven gentemot missionärerna försona grymheterna och blodsdåden från år 1900.

En trogen Jesu Kristi tjänare, pastor *Song,* afsomnade i oktober förlidet år vid öfver 70 års ålder i Chao-cheng i Shansi. Denne man, som i många år tillhört Herren, hade i Chao-cheng utfört ett godt arbete. Många hundra, för att icke säga tusen opiepatienter hafva varit under hans vård och från hans läppar fått höra frälsningens budskap. Icke få hafva äfven genom honom blifvit förda till Kristus. Rörande var att se den kärlek, som vid hans begrafning lades i dagen. En mängd kristna kineser bidrogo till omkostnaderna, och den aflidnes kista bars nära 17 eng. mil af troende kineser till grafven, beledsagade af omkring 80 församlingsmedlemmar. Vid själfva jordfästningen voro minst 150 kineser närvarande. Ja, Song var en man, som var älskad af både de kristna och hedningarna, och som efterlämnar ett stort tomrum.

Af Helgelseförbundet utsändes i början af året till dess missionsfält i Kina tre nya arbetare: systrarna *Ester Andersson, Amanda Gustafsson* och *Alma Math. Svahn.*

Missionär Aug. Karlsson omtalar i bref, att han d. 14 nov. i närheten af sin station Teo-üen hade glädjen i församlingen få upptaga en enka vid namn Chang, 81 år gammal. Denna kvinna var med om en bibelklass år 1899 och lyssnade då med stort intresse till allt, som sades. Hon riktigt indrack den lifgifvande sanningen. Så kom förföljelsens orkan, och flertalet af missionssyskonen ledo martyrdöden. Nu, när missionen åter är upptagen, har den gamla ånyo infunnit sig, uttalande sin innerliga längtan efter dopet. Det var en gripande stund, då hon döptes till Jesu namn. Ett ljuft leende bredde sig öfver de fårade dragen, och med hela sin själskraft utropade hon: »O, Guds stora kärlek!» Hennes son, som äfven tror på Jesus men ännu icke är döpt, slöt den gamla modern i sin famn, och så prisade de gemensamt Gud.

Bibelns segertåg genom världen.

Det Brittiska och Utländska bibelsällskapet firade i början af mars sitt 100-års jubileum. När sällskapet för 100 år sedan bildades, fanns bibeln öfversatt på endast 35 språk. För närvarande finnes hela bibeln öfversatt till öfver 100 språk, och Nya testamentet eller delar däraf finnas dessutom öfversatta till ytterligare 300 språk. Närmare 170 millioner biblar eller delar däraf hafva, sedan sällskapet stiftades, genom dess försorg blifvit spridda. Men världens behof äro stora. Ännu finnas omkring *450 millioner* människor, hvilka icke äga bibeln på sitt eget språk.

Svenska Jerusalemsföreningen firade d. 25 mars sin årshögtid i Blasieholmskyrkan i Stockholm. I det föredrag, som därvid hölls af professor Kolmodin, påpekades, hurusom den kristna kyrkan alltifrån de tidigaste århundradena bragt de lidande och nödställda hjälp. För närvistas ute på missionsfältet 430 utbildade läkare samt finnas 355 sjukhus och 753 polikliniker, där under det senaste året öfver $2^1/_2$ millioner sjuka och lidande fått hjälp. Vidare finnas 30 blindasyler, 25 spetälskehem, 63 utbildningsanstalter för infödde läkare och 200 barnhem, erbjudande huld och skydd åt fader- och moderlösa små — allt vittnesbörd om, att församlingen ännu i dag bevarar samma sinne som förr, Kristi barmhärtiga sinne.

För närvarande arbeta bland Guds gamla egendomsfolk öfver hela världen icke mindre än 112 olika missionssällskap på 229 olika platser och genom 816 missionärer. Storbrittanien går i spetsen med 39 missionssällskap och 615 arbetare på 149 stationer.

Under det gångna århundradet hafva 224,000 judar öfvergått till kristendomen. Af dessa är det dock endast 72,000, som slutit sig till protestantiska församlingar.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Mars månad 1903.

No.		Kr.	Ö.
199.	E. J., Ödeshög	10:	—
200.	A. F. T., Stockholm	60:	—
201.	E. S., d:o	1:	—
202.	»Frukta icke, ty jag är med dig»	1,000:	—
203.	Onämnd, Attmar, gm P. O. P., Skön, Sundsvall	10:	—
204.	Gm G. B., Arboga	9:	—
205.	Mörlunda mfg gm A. P. R.	40:	—
206.	Vänner i Källunge och Wallstena gm A. B.	40:	—
207.	J. P., Österby & Hedemora	400:	—
208.	K:s tackoffer	50:	—
209.	K. B. till Changs underhåll	150:	—
210.	Auktions- & sparbössemedel fr. Berga, Hardemo gm P. A. O.	65:	—
211.	»Till Svenska Missionen i Kina»	300:	—
212.	Brudstorps mfg gm A. B., Gransbo, Tranås	108:	—
213.	B. H. M., Brötjärna, Mockfjärd	500:	—
214.	»Tackoffer»	20:	—
215.	I. S., Skellefteå	10:	—
216.	E. W., Stockholm	10:	—
217.	S. A. & K. B., Kristdala	8:	—
218.	A. A., Kristinehamn	4:	—
219.	Björka syförening gm G. G.	40:	—
220.	K. O. A., Risinge, Finspong	50:	—
221.	En barnsyfören. i Berghäll, Helsingfors, gm M. L.	35:	75
222.	Boda mfg gm A. D., Ofvanmyra	27:	46
223.	E. D., Skepsta	20:	—
224.	Insamling i Johanneskyrkan i Kumla gm P. L., Hörsta	13:	—
225.	D:o gm A. D., Jönköping	18:	68
226.	En skärf från onämnd gm A. B., Malmbäck	5:	—
227.	»En missionsvän»	10:	—
228.	Några vänner i Herren till infödd bibelkvinna	50:	—
229.	Sparbössorna i E:s & H:s ss. gm E. S., Jönköping	35:	—
230.	En sparbössa gm d:o	—:	66
231.	Ett löfte, L. C—n, Bottnaryd, gm d:o	10:	—
232.	Insamling gm A. P., Lindo	41:	25
233.	J. A. W., Hillevik, Strömsbro	4:	—
234.	J:s sparbössa gm P. E. P., Hvetlanda	12:	—
235.	»Tack till Herren» gm d:o	25:	—
236.	»Onämnd, ett löfte till Herren»	5:	—
237.	E. A. R., gm A. R., Gbg, till J. B:s underhåll	25:	—
238.	»Herrens tionde» E. & A. R., Gbg, till d:o	25:	—
239.	En onämnd vän gm K. P., n:r 6. Hven	2:	—
240.	L. U., Malmberget	5:	—
241.	Kollekt gm C. A. C., Normlösa	7:	50
242.	C. A. C.	1:	50
243.	E. L., gm d:o	15:	—
244.	Från Hvetlanda, gm A. B.	8:	85
245.	M. S., Mora	50:	—
246.	Sparbössemedel från Skellefteå gm H. D.	100:	—
247.	N. A. R., Sorsele	14:	—
248.	En missionsvän till Kina gm M. K., Baggetorp	2:	50
249.	Ingatorps mfg gm G. O. A.	16:	—
250.	G. R.	5:	—
251.	Sparbössemedel från Skellefteå gm H. D.	12:	—
252.	H. C. o. E. M. till Stålhammars för gästbesök	20:	—
253.	Behållning af en missionsafton för Kina i Risebo skolhus gm E. B., Dalhem	30:	41
254.	Dousö mfg gm O. B.	50:	—
255.	A. D., Jönköping	5:	—
256.	K. W. H., åt Herren	10:	—
257.	Från en frigifven fånge gm M. B.	5:	—
258.	K. vid ett bönemöte på expeditionen	10:	—
	Summa kr.	3,617:	56

Med varmt tack till alla gifvare.

Och jag skall bevisa mig stor och helig och göra mig känd i många hednafolks ögon, och de skola erfara, att jag är Herren.

Böcker

på **Sinims Lands förlag,** 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

Sändebud till Sinims Land.

2:a omarbetade och utvidgade upplagan af *Josef Holmgren.* Pris: 1 krona.

Innehåll: **Styrk dina bröder,** poem af doktor G. Bergström. Porträtt af missionärerna, tillhörande S. M. K., och deras barn jämte biografiska data; »**Svenska Missionen i Kina,** dess uppkomst och utveckling», och »**Våra stationer**» af missionär C. H. Tjäder. »**Huru Herren försett** eller ett blad ur Svenska Missionens i Kina historia» af Josef Holmgren. »**En blick på Svenska Missionens i Kina arbetsfält**» af missionär Erik Folke.

Kina och missionen.

Af missionär *E. Folke.* Pris: 40 öre.

I Lammets fotspår.

Föredrag vid konferensen i Södertelje 1902 af *E. Folke.* Pris: 20 öre.

»Två läs- och tänkvärda skrifter, som gripa djupt i hjärtat och förtjäna den största spridning.»

Svenska Posten.

Om bönen.

Af *James H. Mac Conker.* Pris: 10 öre.

En synnerligt dyrbar liten skrift, som förvisso skall blifva till rik välsignelse för hvarje Jesu lärjunge, som läser den.

Flykten.

Af fröken *S. Engström.* Pris: 35 öre.

Bär missionen skuld till förvecklingarna i Kina?

Af missionär *August Berg.* Pris: 25 öre.

Obs.! Då rekvisitioner insändas för minst 10 kr., lämnas 25 % rabatt.

För missionärernas anhöriga och vänner meddelas, att sakerna till jullådorna böra inlämnas till missionsexpeditionen, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, före den 15 maj.

Stockholm, Svenska Tryckeriet. Klemm & Co, 1903.